Omraam Mikhaël Aïvanhov

CREAŢIE ARTISTICĂ şi CREAŢIE SPIRITUALĂ

Articol I. Cap. 1 – Artă, ştiinţă şi religie

Este necesar să luăm ca punct de plecare structura fiinţei umane pentru ca această problemă a artei să vă fie cât mai clară.

Putem defini fiinţa umană ca o trinitate: ea a primit un intelect să gândească, o inimă pentru a simţi şi o voinţă pentru a acţiona. Intelectul are ca obiect ştiinţa. Domeniul inimii este religia, morală. Cât despre voinţă, ea are nevoie să acţioneze, să modeleze, să creeze. De aceea se poate afirma că arta aparţine domeniului voinţei. Muzica, dansul, sculptura, arhitectura, poezia, pictura constituie diferite modalităţi găsite de om pentru a exterioriza, a concretiza ce are în mintea şi inima sa. Arta are deci o legătură cu ştiinţa şi religia.

Ştiinţa caută lumina, religia cere căldura, iar arta, activitatea creatoare. Din nefericire, oamenii s-au obişnuit să le separe, şi chiar să le opună. De câte ori nu s-a observat cum religia condamnă ştiinţa şi arta, ştiinţa disprețuieşte religia şi consideră arta ca fiind foarte puţin serioasă, în timp ce arta râde de părerea ce o au despre ea religia şi ştiinţa! Şi totuşi, în viaţă, în natură, în fiinţa umană, cele trei sunt legate, ele lucrează împreună. Iniţiaţii nu au separat niciodată aceste trei domenii. Acum, când separarea s-a produs, religia este incapabilă să-şi apropie oamenii de ştiinţă, ei o resping. În realitate, ei o resping fiindcă nu posedă adevărata ştiinţă; ştiinţa lor este orientată numai asupra lumii fizice, materiale, ei nu cunosc adevărata ştiinţă, ştiinţa celor trei lumi, pe care se bazează toate religiile. Cât despre artă, ea se împotmoleşte între cele două: când se opune moralei şi religiei, când se opune ştiinţei.

Eu vă repet, religia, ştiinţa şi arta constituie un tot în natură. Ele sunt separate numai în mintea oamenilor. Atât timp cât vor fi menţinute separate, adevărata înţelegere nu va exista. Ştiinţa, religia şi arta formează o unitate datorită căreia totul se poate explica, totul poate fi înţeles, în om nu trebuie niciodată separate activităţile inimii, intelectului şi voinţei. Toate trei trebuie să se îndrepte în aceeaşi direcţie, sudate, unite: inima trebuie să-şi dea forţa, iubirea, elanul, celor aprobate de intelect, iar voinţa trebuie să le pecetluiască prin faptele sale. Dacă intelectul dezaprobă şi împiedică ceea ce simte inima, sau dacă voinţa complet dezechilibrată este folosită să satisfacă când pe unul, când pe celălalt, omul decade. Ştiinţa este o necesitate a

intelectului, religia este una a inimii, iar arta este o cerinţă a voinţei: să exprime ceva, să creeze, să construiască. Aceste trei necesităţi sunt însă legate, deoarece ceea ce gândiţi, apoi îl simţiţi, îl iubiţi, şi într-un sfârşit, îl împliniţi.

Ce se observă în viaţă? Omul îşi face nişte planuri, nişte proiecte. Apoi şi le doreşte realizate. În sfârşit, el trece la lucru pentru a le duce la bun sfârşit. Iată, deci: gândul, sentimentul, fapta. Gândul trebuie să preceadă mereu fapta. Desigur, adesea unii procedează exact invers: ei acţionează fără să studieze bine problema. Apoi, apar desigur unele erori, nişte suferinţe şi regrete. Ne este permis să acţionăm fără să judecăm? Da, numai dacă suntem atât de puri, atât de evoluaţi, încât fiecare impuls pentru acţiune să fie inspirat de Divinitatea însăşi. Există unele fiinţe excepţionale, extrem de rare, care s-au identificat cu Divinitatea încât, dacă judecau înainte de a acţiona, ar fi introdus în ele un element uman, iar acesta ar fi perturbat curenţii divini sub a căror influenţă se supuneau complet. După ce au acţionat, aceste fiinţe privesc ce au făcut şi constată că totul este bine. Aceste fiinţe acţionează asemenea

Domnului. Studiaţi cum prezintă Facerea cele şase zile ale creaţiei lumii: Dumnezeu a rostit câteva cuvinte în fiecare „zi", făcând să apară astfel diferitele elemente ale universului şi, la sfârşitul fiecărei zile, El a considerat că „este bine". Pentru a acţiona asemenea Domnului, trebuie să fim ca El… dar pentru a fi ca El vom avea nevoie încă de miliarde de ani de lucru!

Pe parcursul veacurilor, în funcţie de civilizaţie, ştiinţa, religia şi arta şi-au disputat întâietatea. Religia a predominat mult timp în Occident, împiedicând arta şi ştiinţa. Apoi a venit o epocă în care religia şi-a început declinul şi ştiinţa a preluat întâietatea. Acum, putem spune că viitorul aparţine artiştilor. Da, toată lumea îi iubeşte din ce în ce mai mult, îi aplaudă, iar Cerul doreşte să se exprime acum prin intermediul artiştilor, muzicienilor, poeţilor, pictorilor, sculptorilor. Din ce motiv?

Pentru om nimic nu este mai esenţial ca arta. Ea există încă din copilăria omenirii. Care sunt de fapt primele manifestări ale copilului? El nu se ocupă nici de filosofie, nici de ştiinţă, nici de morală, dar el este un „artist": el gesticulează, mimează, strigă. Gurile rele spun că plânge. Nu, eu pun lucrurile la punct şi afirm că este gata să cânte, cel puţin el se exersează, aşteptând ca larinxul şi plămânii săi să fie

pregătiţi! Uitaţi-vă apoi cum dansează de îndată ce abia poate să se ţină pe picioare, cum desenează şi pictează înainte chiar să înveţe să citească şi să scrie. Daţi-i nişte cuburi sau nisip, şi iată cum apar nişte case şi castele, el devine arhitect.

Istoria umanităţii a fost marcată mai întâi de artă, religia a devenit apoi preponderentă, iar mai târziu ştiinţa a reuşit să se impună. Dar din nou, în viitor, eu vă repet că arta va avea preponderenţă. De ce arta? De ce nu religia sau ştiinţa?

De secole, religia, sau mai degrabă reprezentanţii religiei nu au fost cu adevărat la înălţimea misiunii lor, părăsind scopurile spirituale pentru unele materiale: autoritatea, prestigiul, puterea, banii. În loc să îi înveţe pe oameni adevărata credinţă, ei le-au inoculat fanatismul; în loc să îi elibereze, ei au căutat deseori să îi aservească şi să îi exploateze. Iisus spunea fariseilor şi scribilor: „Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că închideţi împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi". Acest reproş este valabil pentru majoritatea clerului tuturor religiilor. De aceea, din ce în ce mai mult, oamenii părăsesc bisericile şi templele. Cât despre ştiinţă, ea se orientează spre cercetări atât de specializate încât a devenit o problemă a profesioniştilor. Chiar dacă înţeleg importanţa unor descoperiri ştiinţifice, cei mai mulţi oameni nu le pot înţelege cu adevărat, şi nici nu fac din ele o preocupare principală.

Numai arta îi poate sensibiliza cu adevărat pe oameni, trezindu-i la adevărata viaţă. Aceasta nu înseamnă că nu putem critica deloc formele ce le-a luat în zilele noastre, dimpotrivă, putem afirma că ea este departe de ceea ce Iniţiaţii înţeleg prin cuvântul „artă", adică o activitate ce reuneşte adevărata ştiinţă şi adevărata religie. Arta va salva însă lumea, o artă conştientă, luminată de adevărurile înţelepciunii şi ale iubirii. Artiştilor li se va acorda în viitor întâietate, fiindcă adevăratul artist este deopotrivă preot, filosof şi savant. Da, pentru că rolul artistului este de a realiza în planul fizic ceea ce inteligenţa concepe ca adevărat, ceea ce inima simte ca bun, astfel ca lumea superioară, lumea Spiritului, să poată coborî să se încarneze în materie.

Articol II. Cap. 2 – Izvoarele divine ale inspiraţiei

Omul nu poate ameliora nimic pe pământ dacă nu a ştiut mai întâi să se înalţe prin intermediul gândului pentru a contempla alte imagini, alte existenţe ce îl depăşesc şi îi pot servi ca modele sau ghizi.

Iisus spunea: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ”. Pentru a exprima o astfel de dorinţă, înseamnă că el a contemplat Cerul unde totul era de o asemenea perfecţiune, de o asemenea splendoare încât nu puteai să-ţi doreşti decât ca pământul să devină într-o bună zi o imagine a Cerului. Aceasta presupune însă neapărat ca omul să evadeze din realităţile terestre atât de mediocre, întunecate, dezordonate, pentru a contempla regiunile celeste, apoi să revină să îndrepte lucrurile, să le organizeze după modelele contemplate. Tocmai aceasta este lucrarea Iniţiaţilor: în meditaţiile, în contemplările lor, ei reuşesc să sesizeze, să capteze această perfecţiune din înalt, şi se străduiesc apoi să o reproducă aici, pe pământ. Cu excepţia Şcolilor Iniţiatice, oamenii, care nu cunosc această metodă, nu sunt obişnuiţi să părăsească pământul pentru a contempla o lume superioară, de aceea ei au făcut din pământ un loc înspăimântător.

Meditaţia, contemplarea nu au alt scop decât să permită omului să atingă un nivel de conştiinţă superioară ce îi va influenţa apoi gusturile, judecăţile, atitudinile. Trebuie numai să ştim cum să medităm, cum să contemplăm, şi asupra cărui subiect. Mulţi oameni meditează, dar asupra unor subiecte dintre cele mai prozaice: cum să-şi aranjeze afacerile, cum să câştige bani, cum să îmbrăţişeze o anumită femeie… „Ce faci?

— Eu meditez”. Numai Dumnezeu ştie despre ce meditează! Şi pisica meditează, da, asupra felului cum să prindă şoarecii. Există tot felul de meditaţii… Cu toate meditaţiile lor, oamenii se bălăcesc încă în aceleaşi slăbiciuni, în aceleaşi vicii, în aceleaşi primitivisme, ei nu cunosc încă secretul adevăratei meditaţii.

Adevărata meditaţie presupune mai întâi să vă înălţaţi până la o lume ce vă depăşeşte, să vă încântaţi în faţa ei şi să reflectaţi apoi această stare. Dacă după o meditaţie rămâneţi reci, întunecaţi, lipsiţi de inspiraţie, înseamnă că aţi dat greş. O meditaţie trebuie să vă schimbe cel puţin privirea, surâsul, gesturile, intervenţiile, să adauge în ele ceva nou, mai subtil… cel puţin o particulă ce vibrează în armonie cu lumea divină. Iată criteriile ce trebuie cunoscute pentru a vedea dacă aţi meditat bine sau nu.

Meditaţia înseamnă mai întâi alegerea de către intelect a unui subiect înalt asupra căruia vă concentraţi. Puteţi părăsi această concentrare la un moment dat, pentru a contempla numai frumuseţea ce aţi reuşit să o atingeţi, lăsându-vă pătrunşi de ea. Şi în sfârşit, dacă

puteţi, să vă identificaţi cu această frumuseţe. Prima etapă este deci concentrarea şi meditaţia; urmează apoi contemplarea: vă opriţi asupra unei imagini perfecte, vă îmbibaţi cu ea, vă bucuraţi de ea, sunteţi fericiţi. În sfârşit, vă identificaţi cu ea, aceasta este împlinirea. Iată nişte metode folositoare, minunate; dacă le cunoaşteţi, puteţi obţine rezultate importante. Altminteri, întreaga viaţă vi se va scurge inutil; vă veţi închipui că aţi realizat deja ceva, dar în realitate nu aţi făcut nimic.

Marile genii ale trecutului au lucrat după aceste metode: pictorii, sculptorii, muzicienii, poeţii, de aceea ei au dăruit nişte capodopere omenirii.

Înainte de a-şi începe lucrarea, ei se reculegeau, meditau, şi cereau binecuvântarea Cerului, fiindcă numai Cerul poate aduce acea scânteie ce luminează imaginaţia. Ei primeau astfel revelaţia adevăratei frumuseţi şi posibilitatea de a o exprima şi transmite. Dacă omul poate crea nişte capodopere când este inspirat, este pentru că totul lucrează în el după această lumină spirituală ce a primit-o. Nimic nemuritor nu poate fi produs în afara spiritului.

Uitaţi-vă numai cum în antichitate o mulţime de poezii începeau printr-o invocaţie către zei sau muze. Era o modalitate de a arăta că înainte de a crea, artistul trebuie să se adreseze unor fiinţe superioare, cerându-le să participe la lucrarea sa. Sufletul şi spiritul omului au nişte antene, ele sunt pregătite să comunice cu Divinitatea. Fiindcă Dumnezeu a creat omul după chipul său, El i-a dat şi capacitatea de a înfăptui nişte minuni; numai că omul trebuie să-şi dezvolte această însuşire, să nu o neglijeze aşa cum o fac cei mai mulţi în zilele noastre.

Unde veţi găsi nişte artişti care se roagă şi meditează înainte de a crea? Toţi se cred nişte genii, nu au nevoie de ajutorul Cerului, ei nu au nevoie să fie inspiraţi. De aceea operele lor nu mai conţin acel element de veşnicie ce conferă atâta valoare operelor din trecut, ele mai reflectă însă şi regiunile infernale ale subconştientului. Artiştii care creează aceste opere antrenează omenirea spre pieire. La fel se întâmplă cu gânditorii şi scriitorii care nu au meditat şi nu au trăit niciodată vreun extaz, care nu s-au înălţat niciodată până la regiunile celeste pentru a contempla structura universului; ei scriu nişte cărţi ce îi distrug complet pe cititorii lor inspirându-le îndoiala, revolta, gustul dezordinii şi al anarhiei. Multe opere sunt scrise acum de unii scriitori care nu s-au străduit să se înalţe până la regiunile superioare ale

spiritului. Veţi replica: „De unde ştiţi?” Prin stările provocate în sinea noastră. Dacă un scriitor nu reuşeşte să trezească natura superioară în noi, aceasta este dovada că el nu a vizitat niciodată Cerul, Contemplând capodoperele unui artist inspirat cu adevărat de Cer, vă legaţi deja de nişte existenţe ce vă depăşesc, începeţi să simţiţi şi să trăiţi cele trăite de creatorul lor; sunteţi aproape obligaţi să îl urmaţi pe drumul ce l-a străbătut, chiar fără să vreţi: el vă antrenează în regiunile ce le-a gustat şi contemplat. Iată utilitatea artei, latura sa educativă. Când omul se înalţă spre regiunile superioare, el primeşte de la aceste regiuni nişte particule ce continuă să lucreze, să vibreze prin el; ele vibrează chiar într-un asemenea fel încât aduc nişte transformări în întreaga lume. Acesta este idealul unui adevărat artist, idealul unui Iniţiat.

Pe scurt, Iniţiaţii, misticii şi artiştii se aseamănă prin faptul că acţionează în mod favorabil asupra omenirii: artiştii prin capodoperele lor, misticii prin trăirile spirituale, prin virtuţile lor, iar Iniţiaţii, marii Maeştri (pe care eu îi situez mai sus fiindcă ei ating Cerul aproape în mod direct) prin puterea lor de a propaga lumina. Artiştii lucrează să prezinte nişte forme ce se apropie cât mai mult posibil de frumuseţea ideală; misticii, credincioşii lucrează la ameliorarea domeniului psihic, moral, adică al conţinutului; iar Iniţiaţii, marii Maeştri lucrează în domeniul simţului, adică al ideilor, al principiilor. Aceste trei categorii de creaturi se aseamănă în dorinţa lor de a ameliora, a perfecţiona fără încetare omenirea. Numai că o fac într-o manieră diferită, în funcţie de capacităţile şi înzestrările lor, primii prin formă, cei din a doua categorie prin conţinut, iar ultimii, prin simţ. Artiştii, misticii, Iniţiaţii, fiecare categorie are nişte capacităţi şi mijloace de exprimare diferite, o misiune diferită. Este vorba despre aceeaşi realitate, aceeaşi chintesenţă, doar modalitatea de exprimare este diferită.

Aceste trei categorii corespund celor trei principii esenţiale din care este constituit omul: spirit, suflet şi corp; intelectul, inima, voinţa; gândul, sentimentul şi fapta. În realitate, cele trei sunt necesare, dar este prioritară inteligenţa, înţelegerea; apoi, morala, sensul mistic, o inimă imensă şi sensibilă; în sfârşit, fapta, lucrarea pentru ameliorarea întregii lumi. Omul complet este cel capabil să cuprindă cele trei lumi: filosofia, religia (ce cuprinde şi morala) şi arta.

Prima dorinţă a unui adevărat Iniţiat este de a împlini rugăciunea lui Iisus: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ”. Ea conţine întreaga filosofie iniţiatică, întregul program al discipolului, al

adevăratului creştin. Să nu ne mulţumim pronunţând formula şi cerându-i Domnului să trimită pe alţii să o împlinească, nu, noi trebuie să o realizăm, să muncim cu ardoare pentru a face ca pământul să devină asemenea Cerului.

Trebuie, deci, să ştiţi: dacă nu consacraţi timp suficient, străduinţe şi iubire pentru a ajunge foarte sus să contemplaţi şi să simţiţi realităţile celeste, nu veţi reuşi niciodată să realizaţi sub nici formă Cerul. Fiindcă lucrurile nu se fac oricum. Este imposibil să exprimi frumuseţea fără a învăţa să intri în contact cu ea. Şi totuşi, mulţi artişti îşi închipuie că, trăind o viaţă prostească şi dezordonată, creează nişte opere sublime. Nu, atât timp cât nu se vor strădui să pună ordine în viaţa lor şi să se purifice, vor crea nişte sperietori ce vor exprima exact gradul de evoluţie la care au ajuns.

De altfel, omul este aşa cum este, el nu poate exprima frumuseţea divină, frumuseţea veşnică în întreaga sa puritate: făcând-o să pătrundă prin el, prin inima sa, prin intelectul său, el îşi lasă asupra ei amprenta, el îi comunică nişte elemente din propria natură, din propriul temperament. Gradul de frumuseţe pe care artistul îl poate atinge şi exprima prin opera sa depinde deci mult de ceea ce este el. Frumuseţea este ca o rază de lumină ce apare în întreaga sa strălucire numai dacă străbate un mediu perfect transparent, într-un mediu opac, raza este deviată şi deformată. De aceea este atât de important ca, înainte de a crea, artistul să înfăptuiască o lucrare importantă asupra lui însuşi, pentru a deveni o materie atât de transparentă şi vibrantă încât se va lăsa străbătută de frumuseţea divină.

În Franţa aveţi de altfel o expresie ce spune că: „cea mai frumoasă fată din lume oferă numai ce are". Pentru a oferi, trebuie să posezi. Cu atât mai mult, pentru a crea trebuie să porţi în tine însuţi elementele acestei creaţii; dacă cineva vă prezintă o operă înspăimântătoare, înseamnă că el poartă nişte monştri în sinea sa, nu trebuie să căutaţi mai departe. Nu poţi produce nimic divin dacă nu eşti locuit de Cer, iar pentru a da mai mult decât eşti, trebuie să ieşi din tine însuţi, să te depăşeşti, să pătrunzi în regiunile superioare, să captezi de aici elementele ce le vei putea apoi împărţi. Iată secretul artei divine: să te depăşeşti pentru a putea aduce oamenilor ceva mai bun.

Oamenii aşteptă mereu ceva mai bun, mai nou, mai frumos, şi îl

caută la teatru, la cinema, la concerte, în biblioteci, în expoziţii, în muzee… Ei au cu toţi acel instinct ascuns în sine de a găsi ceva mai bun, dar nu ştiu, sărmanii, că în loc să caute „ceva mai bun" la concerte, la teatru, la music-hall sau în barurile de noapte, ei ar trebui să se înalţe spre piscurile sufletului şi ale spiritului ca să primească inspiraţia.

Ce este inspiraţia? Este o entitate care pătrunde într-o fiinţă pentru a o poseda şi a se manifesta prin ea. Ca să înţelegeţi mai bine, să luăm exemplul unui pianist sau al unui violonist aflat într-un concert. În anumite seri, interpretarea sa este obişnuită, nimeni nu este emoţionat: nicio emanaţie, nicio strălucire, nicio forţă nu iese din el pentru a emoţiona, a tulbura, a proiecta foarte sus pe cei care îl ascultă. În alte seri, apare dintr-odată ceva din el şi fără să ştie ce face – dar acest ceva el îl cunoaşte foarte bine – atingerea, gesturile, chiar atitudinea faţă de instrument, totul este diferit şi se produc nişte fenomene inexplicabile. Se spune atunci: „Este minunat, este ceva divin, el este inspirat".

Conform Ştiinţei Esoterice, inspiraţia nu este altceva decât un contact, o comunicare cu o forţă, o inteligenţă, o entitate care vine din regiunile superioare şi se foloseşte de noi pentru a înfăptui ceea ce noi înşine nu suntem capabili să facem. De exemplu, un poet doreşte să scrie, dar pagina rămâne albă, el se simte steril; el nu are nicio inspiraţie. Iată însă că, dintr-odată, ceva pătrunde în el, o lumină, un curent, şi el se lasă în voia acestuia: nu mai trebuie să-şi caute cuvintele, este ca şi cum cineva i le-ar dicta şi el însuşi este uimit de ceea ce scrie. De unde apare aceasta? Cine este cel care ştie să găsească nişte materiale, să asambleze nişte elemente şi să le combine pentru a crea forme de o asemenea expresivitate?

Fiinţa umană nu este atât de capabilă să producă nişte creaţii geniale, supraomeneşti, divine, prin ea însăşi, dar poate fi vizitată de nişte entităţi foarte evoluate care o inspiră. De aceea, ea trebuie să înveţe să atragă aceste entităţi. Ele aşteaptă şi când văd că o fiinţă a ştiut să introducă în ea lumina, ordinea şi pacea, vin cu bucurie, năvălesc în ea pentru a o ajuta şi a-i ajuta şi pe alţii prin intermediul ei!

Inteligenţa Cosmică a depus în noi un instinct ce ne îndeamnă să mergem mereu mai departe pentru a exista o evoluţie, un progres în specia umană. Priviţi plantele şi animalele: ele rămân la fel după mai multe mii de ani, evoluează foarte lent, în timp ce oamenii au

posibilitatea să avanseze foarte repede. Dar dacă nu au nişte Iniţiaţi şi Maeştri să îi ghideze, ei sunt atraşi foarte mult de latura exterioară, obiectivă, superficială a existenţei încât îi devin nişte sclavi, nişte victime. Ei caută cele mai mari bucurii, cele mai mari satisfacţii mereu la periferie, în jurul lor, în creaţiile umane. Ah, nu, pentru a găsi ce caută, ei trebuie să caute în înalt – sau în profunzime, ceea ce este în realitate acelaşi lucru exprimat într-o manieră diferită. Tot ceea ce oamenii au reuşit să creeze nu este încă decât o reflectare îndepărtată a lumii divine.

Chiar şi cei mai mari artişti sunt limitaţi în mijloacele lor de exprimare, ei nu au posibilitatea de a transcrie cu exactitate tot ce văd, aud sau simt în clipele lor de inspiraţie. Chiar Beethoven, Mozart, Leonardo da Vinci, Michelangelo sau Rembrandt nu au reuşit să transcrie tot ce vedeau sau auzeau. Nu trebuie deci să ne închipuim că vizitând expoziţiile şi muzeele vom găsi cea mai potrivită modalitate de a evolua. Desigur, este bine, este folositor; şi eu am vizitat în întreaga lume visează, doreşte, îşi imaginează, şi fiindcă întreaga lume îşi imaginează, întreaga lume îşi închipuie că ştie ce reprezintă imaginaţia. Nu, adevărata imaginaţie, cea concepută şi folosită de Iniţiaţi, poate fi definită ca un fel de ecran situat la limita lumilor vizibilă şi invizibilă, unde se proiectează nişte imagini, nişte entităţi care nu sunt percepute în mod obişnuit de conştiinţa noastră. La anumite fiinţe foarte evoluate care ştiu cum să folosească această însuşire, imaginaţia primeşte şi înregistrează multe lucruri pe care ele încearcă să le exprime, să le descrie sau să le realizeze; pentru moment nu înţelegem poate la ce corespund acestea, dar mai târziu vedem că ele au captat nişte realităţi nemanifestate încă în planul fizic. Dacă omul ştie cum să lucreze asupra gândurilor şi a sentimentelor sale, el îşi poate purifica într-atât psihicul încât imaginaţia sa devine limpede, o transparenţă pură… şi el începe să „vadă" în lumile subtile. La acest nivel, imaginaţia şi viziunea sunt un tot.

Eu aş dori să vă atrag mai ales atenţia tocmai asupra puterii formatoare a imaginaţiei. Imaginaţia poate fi comparată cu o femeie însărcinată: de îndată ce a primit germenul, ea începe să lucreze, îl modelează şi după câteva luni aduce pe lume un copil al cărui caracter, calităţi fizice şi psihice corespund naturii germenului. Asemenea femeii, imaginaţia modelează şi dezvoltă elementele ce i se oferă; ea nu este o putere creatoare, ci formatoare. Gândul creează, iar imaginaţia

formează. Regăsim deci aici lucrarea celor două principii masculin şi feminin: gândul, principiul masculin acţionând asupra imaginaţiei, principiul feminin.

Gândul este reprezentat de soare şi imaginaţia de către lună, simbol a tot ce este schimbător, variabil, inconstant. Dacă o lăsăm să vagabondeze, dacă nicio voinţă inteligentă nu o pune la lucru, imaginaţia se va asemăna cu o prostituată. De aceea discipolul trebuie să înveţe să nu-şi mai lase „soţia", imaginaţia sa, să zacă pe oriunde, fiindcă ea îi va aduce nişte chiorăituri. El trebuie să îi furnizeze nişte idei, nişte imagini exacte, luminoase pentru ca ea să se ocupe să le concretizeze, dându-le o formă. Astfel el devine un mag. Magul este cel capabil să confere imaginaţiei sale, însoţitoare credincioasă şi devotată, o idee, o dorinţă ce le-a creat în prealabil timp îndelungat şi în amănunt, iar ea le realizează.

Oamenii trebuie să înceapă să conştientizeze capacităţile pe care Creatorul le-a pus în ei pentru a le cultiva, a le pune în valoare, fiindcă neglijându-le, este ca şi cum le-ar lăsa să se dezvolte într-o stare de sălbăticie ce le va aduce mari prejudicii. Spitalele şi azilele sunt pline de oameni care nu şi-au controlat niciodată imaginaţia, iar printre ei se găsesc mulţi aşa zişi artişti care îşi închipuiau că această creaţie artistică constă în a da frâu liber propriei imaginaţii. Ah, nu, tocmai că ea trebuie stăpânită.

Sunteţi locuiţi uneori de unele prezenţe benefice şi simţiţi cum imaginaţia voastră formează nişte imagini splendide. În alte momente, dacă nu vă supravegheaţi, dacă nu sunteţi conştienţi, nişte entităţi întunecate pot deopotrivă să introducă în voi germeni dăunători, iar imaginaţia voastră va aduce pe lume nişte copii anormali, bolnavi. Este ceea ce se întâmplă deseori, numai că nu vă daţi seama. Unii vor spune: „Dar eu nu am copii!" Iar alţii: „Eu am doi, trei, şi ei sunt normali". Nu, sute de copii mutilaţi, criminali, idioţi se agaţă de ei sub forma unor necazuri, nelinişti şi obsesii ce le tulbură viaţa. Ah, da, la aşa sămânţă, aşa rod.

Puterea imaginaţiei este imensă, iar dacă obţineţi rar rezultate importante înseamnă că nu sunteţi credincioşi lucrării bune ce aţi efectuat-o: o distingeţi printr-o activitate complet opusă. Să presupunem că lucraţi să vă formaţi un chip armonios: dacă nu învăţaţi mai întâi să vă stăpâniţi, dorinţele haotice ce vor continua să se agaţe de imaginaţia voastră vor continua să vă deformeze

trăsăturile. Pentru a vă împlini dorinţele voastre cele mai divine, trebuie să lucraţi într-o manieră conştientă, inteligentă, organizată. Iar dacă rezultatele nu vor apare în această încarnare, să nu vă descurajaţi, ele vor veni în următoarea. Veţi întreba: „De ce nu acum?" Fiindcă într-o încarnare precedentă aţi dat nişte lucrări de făcut „soţiei" voastre, ea le-a înfăptuit cu fidelitate, iar rezultatul este ceea ce sunteţi acum. Ca să vă transformaţi, vă va trebui acum mult timp. Dacă aţi avut în trecut un instructor şi voinţa de a lucra, veţi avea astăzi nişte rezultate bune. În tot cazul, hotărâţi-vă de acum încolo să întreprindeţi lucrarea, altminteri în următoarea încarnare veţi fi din nou slabi, bolnavi, urâţi şi mizerabili.

Imaginaţia voastră lucrează cu gândurile şi sentimentele ce le hrăniţi, iar dacă aceste gânduri şi sentimente nu au fost nici cumpătate, nici armonioase, nici curate, a cui este vina dacă acum aveţi un organism fizic şi psihic în suferinţă? Voi l-aţi format. Veţi spune: „Nu eu, ci părinţii mei!" în aparenţă, da, aveţi dreptate, deoarece trebuie să existe mereu un responsabil în planul fizic, dar în realitate, adevăraţii vinovaţi sunteţi voi. Auzim de atâtea ori spunându-se: „Am fost adus pe lume fără voia mea. Tatăl meu era un beţiv, mama mea era o femeie rea, ei se certau, se băteau, mă loveau şi pe mine, nu-mi dădeau să mănânc, nu aveam haine, nu-mi puteam cumpăra cărţi să merg la şcoală… Iată de ce sunt acum un om de nimic, din cauza părinţilor mei". Iar întreaga lume va fi de acord: „Da, săracul de el, nu este vinovat, dacă ar fi avut nişte condiţii bune în tinereţe…". De ce s-a încarnat atunci într-o astfel de familie? Oare este hazardul? Nu. Ştiinţa în numele căreia vă vorbesc explică că există o justiţie, o inteligenţă absolută ce determină condiţiile în care trebuie să vă încarnaţi, în ce familie, în ce ţară, în ce epocă, în funcţie de meritele voastre. Eu am studiat şi am verificat toate acestea.

Chiar dacă nu puteţi schimba mare lucru în actuala situaţie, acesta nu trebuie să devină un motiv de descurajare şi tristeţe continuă. Dumnezeu a dat oamenilor toate posibilităţile de a-şi îndrepta greşelile şi a se transforma. Chiar dacă pe moment puteţi realiza cu greutate ceea ce vă doriţi, continuaţi să lucraţi cu imaginaţia, fără a vă fixa vreun termen de realizare în planul material: totul se va împlini în final. Pentru că imaginaţia ştie să atragă elementele corespunzătoare gândurilor şi dorinţelor care îi sunt hrană; ea ştie să le caute în adâncul oceanelor sau în înălţimile cerului, ea le adună… şi

într-o bună zi, rămânem uimiţi, ideea este concretizată, realizată în materie! Da, imaginaţia este atât de puternică încât poate modela chiar şi corpul fizic.

Imaginaţia, asemenea femeii, lucrează după marile legi ale creaţiei, dar nu trebuie să o lăsăm nesupravegheată, nici ghidată, din această cauză. Tinerii care nu cunosc mare lucru din natura umană (nu trebuie să ne bazăm pe şcoli ca să îi instruiască în acest caz) nu ştiu cât de periculos este să-şi lase imaginaţia să vagabondeze, deoarece ea este capabilă să devină o adevărată prostituată. Chiar educatorii îi lasă pe tineri să se cufunde în nişte stări nebuloase fără a întrezări pericolul ce poate apare, îi încurajează chiar, ei spun: „El visează, este un poet, trebuie să îl lăsăm să viseze". Da, dar cunoaştem oare bine lumea visului? Ştim oare ce este adevărata poezie?... Natura a pus în om mari puteri pe care el trebuie să le folosească în bine, iar dacă tinerii îşi lasă imaginaţia să cadă pradă oricărui sentiment, oricărei dorinţe, ei vor fi invadaţi de nişte curenţi complet negativi.

Trebuie să studiaţi aşadar acest domeniu formidabil al imaginaţiei şi să ştiţi că, lăsând-o să se rătăcească oriunde, veţi deveni victimele unor puteri malefice ce se vor agăţa de voi şi vă vor dezechilibra şi slăbi complet. Un Iniţiat nu îşi lasă „soţia" însoţită de oricine. El este stăpânul şi se preocupă să o fertilizeze în mod divin pentru ca ea să aducă pe lume nişte copii minunaţi: lumina, bunătatea, justiţia, adevărul.

Din nefericire, cei mai mulţi oameni îşi folosesc imaginaţia numai pentru satisfacerea dorinţelor inferioare: să seducă o femeie, să o posede, să facă rău unui duşman, să înlăture un concurent... şi o fac prin intermediul imaginaţiei. Poate că dorinţele lor se vor împlini într-o zi, dar ce binefacere va rezulta, chiar pentru ei? De ce să nu folosească imaginaţia pentru a se reconstrui, a reînvia şi a înfăptui o lucrare celestă pentru întreaga omenire? De ce să nu-şi închipuie că pe întreg pământul oamenii devin buni, inteligenţi, cinstiţi, frumoşi, şi că peste tot domnesc belşugul şi bucuria? Dacă lucraţi ani în şir imaginându-vă numai ceva pozitiv, acesta se va realiza; iar dacă mai multe fiinţe lucrează în aceeaşi direcţie, realizarea se va face şi mai repede. Este însă dificil să îi uneşti pe oameni în acest scop: ceea ce unul doreşte, altul distruge; nimic bun nu se poate astfel realiza, cele mai bune dorinţe mor în faşă. De aceea trebuie să fiţi uniţi în această lucrare.

Vă spuneam mai înainte că imaginaţia este legată de lună. Când luna este crescătoare, aveţi o imaginaţie mai bogată, pozitivă, decât în perioada lunii descrescătoare; în timpul lunii descrescătoare nişte imagini negative au tendinţa să se strecoare în mintea voastră, iar cei care nu sunt antrenaţi să înfăptuiască o lucrare psihică nu se pot opune şi se lasă copleşiţi de ele. Observaţivă şi veţi consta aceasta.

Îndreptaţi-vă imaginaţia spre regiunile celeste şi lăsaţi-o să contemple acele lumi ale frumuseţii ce se vor reflecta apoi asupra ei. Imaginaţia este un mesager ce poate ajunge foarte departe să înregistreze splendorile Cerului şi să vină apoi să vi le aducă. Numeroşi pictori, poeţi, muzicieni şi-au găsit astfel inspiraţia. În loc să o caute prin subterane, aşa cum o fac acum cei mai mulţi, ei vizitau în spirit regiunile sublime de unde aduceau viziuni, impresii pe care încercau să le traducă apoi prin pictură, poezie, muzică.

Imaginaţia mai poate fi comparată şi cu acele baloane sondă trimise de meteorologi în cer pentru a cunoaşte starea atmosferei şi diferiţii curenţi ce o străbat: totul se înregistrează şi ei pot face apoi nişte observaţii şi studii. Eu vă spun însă că nu există o mai bună comparaţie a imaginaţiei decât cu o femeie capabilă să aducă pe lume copilul pe care i l-aţi cerut să îl formeze, iar în acest caz rolul voinţei este capital. Voi spuneţi: „Eu vreau un copil cu ochii de o anumită culoare, un anumit păr, un anumit corp, o anumită voce”, iar imaginaţia vi-l va da.

Sunteţi uimiţi de felul meu de a prezenta lucrurile? Nu este nici universitar, nici academic, dar cei mai mulţi oameni înţeleg şi reţin mai uşor ceea ce este simplu, concret, plin de imagini, şi eu doresc să fiu înţeles de cât mai mulţi oameni.

Cunoscând acum marile adevăruri magice ale Ştiinţei Esoterice, trebuie să vă revizuiţi viaţa şi să vă concentraţi mai ales asupra a ceea ce vă lipseşte astăzi. Nu sunteţi înzestraţi nici pentru ştiinţă, nici pentru artă? Nu v-aţi dezvoltat inima? Nu aţi lucrat asupra bunătăţii, generozităţii, nobleţei? Nu sunteţi nici frumoşi, nici puternici, nici rezistenţi şi sănătatea vă lipseşte? Ei bine, să nu vă descurajaţi. Cât timp vă rămâne de trăit, prezentaţi imaginaţiei voastre germenii tuturor acestor calităţi şi virtuţi: în următoarea încarnare veţi avea nişte rezultate, şi chiar în aceasta ceva se va modifica în voi.

Nicio dorinţă bună sau rea nu rămâne fără să se realizeze. În clipa când simţiţi o dorinţă, ea se realizează imediat în planul psihic,

dar pentru a deveni vizibilă, tangibilă, trebuie să treacă o vreme, uneori ani de zile, uneori chiar secole. Dar dacă aveţi răbdare să vă concentraţi pe aceeaşi idee până când imaginaţia o condensează, ea va deveni cu adevărat vizibilă şi tangibilă.

Fiţi totuşi atenţi: deoarece toate dorinţele se împlinesc, dacă dorinţele voastre nu sunt cumpătate, atunci când se vor realiza, veţi ţipa, veţi dori să scăpaţi de ele, dar va fi prea târziu şi va trebui să suferiţi şi să aşteptaţi ca moartea să descompună ceea ce voi înşivă aţi creat cu ignoranţa voastră.

Iar dacă nu observaţi încă realizarea dorinţelor voastre bune, să nu vă descurajaţi, să nu fiţi nefericiţi, păstraţi-vă credinţa şi continuaţi să lucraţi. Nu este oare minunat să ştiţi că tot ce vă doriţi se va împliniîntro bună zi? încercaţi numai să vă doriţi mereu ceea ce este cel mai bine pentru întreaga lume. Nu este rău să cereţi să deveniţi un muzician, un poet, un fizician sau un ministru, dar nu este cel mai bun lucru. Cea mai bună dorinţă este de a vă transforma pentru a lumina, a încălzi şi a însufleţi toate creaturile, nu există nimic mai deosebit.

Articol III. Cap. 4 – Proză şi poezie

Poezia apare deseori ca o lume de impresii vagi, incoerente, de nişte imagini uneori foarte frumoase, dar fără o corespondenţă cu limbajul naturii. Responsabilii acestei concepţii greşite despre poezie sunt poeţii înşişi care se refugiază în regiunile inferioare ale planului astral unde se lasă seduşi de entităţile care locuiesc acolo. De aceea publicul, care nu posedă nişte criterii şi are mai degrabă tendinţa de a trăi şi el în aceste regiuni ceţoase ale conştiinţei, este încântat şi le urmează exemplul, cufundându-se în aceste regiuni. Eu vă asigur, am observat cum înţeleg oamenii poezia.

De asemenea, prima grijă a poeţilor este deseori de a revărsa în scrierile lor sentimentele negative, tristeţea, dezamăgirea, disperarea… Oare de ce un poet trebuie să-şi hrănească publicul cu necazurile şi revoltele sale? Este ca şi cum i-ar da să mănânce nişte excremente. Oamenii, care sunt proşti, acceptă aceasta: s-ar spune chiar că au nevoie să se desfete zi şi noapte cu nişte resturi, cu nişte gunoaie. Oh, sunteţi încă departe să mă înţelegeţi, dar veţi poseda încet-încet cele mai bune criterii despre artă şi veţi înceta să mai admiraţi anumite opere, anumite stiluri ce aduc dureri de stomac, migrene, mâncărimi… în planul spiritual! Prea multe opere sunt proiectarea unor stări sufleteşti prosteşti şi inferioare.

Ce este atunci adevărata poezie?... Adevărata poezie este Cuvântul Divin, cu toate elementele sale minunate legate între ele prin nişte corespondenţe secrete. Adevărata poezie trezeşte în om amintirea patriei sale celeste, face să vibreze în el corzile cele mai spirituale, ea îi dă un elan pentru a crea noua viaţă. De aceea, dacă un poem nu naşte în voi această emoţie, dacă vă produce numai nişte mici senzaţii vagi, puteţi fi siguri că nu este adevărată poezie.

Când eram foarte tânăr, m-am lansat şi eu în poezie. Scriam unele versuri, nişte poeme mistice conţinând nişte adevăruri spirituale, nişte viziuni, nişte profeţii; m-am oprit însă repede din scris când am realizat că această poezie mă slăbea: ea mă (acea hipersensibil şi vulnerabil şi mă reţinea în lumea astrală, lunară. Am părăsit această regiune şi m-am dus să caut adevărata poezie în soare. Dacă unii întrezăresc că există poezie în explicaţiile ce vi le dau, este pentru că eu am transpus această poezie în domeniul ştiinţei şi al filosofiei. Adevărata poezie se găseşte în natură, fiindcă totul este deodată frumos şi ştiinţific. Ne-am obişnuit acum să separăm ştiinţa de poezie, în timp ce în natură ele sunt un tot.

Poezia trebuie să se bazeze pe o cunoaştere superioară, pe o cunoaştere divină, altminteri ea devine inutilă şi chiar nocivă. De aceea Platon, care poseda şi adevărata cunoaştere iniţiatică, nu-şi dorea nişte poeţi în Cetatea sa ideală (fiindcă poezia aşa cum este înţeleasă de obicei este o lume de iluzii şi minciuni, o palidă reflectare a adevăratei poezii), în timp ce filosofii şi savanţii erau bineveniţi.

Eu iubesc poezia, o situez chiar deasupra muzicii, a picturii, a sculpturii etc. Poezia este Cuvântul Divin, acesta fiind deopotrivă muzică, culoare, formă, parfum. Desigur, muzica este foarte puternică, ea produce un efect imediat asupra auditorilor, dar limbajul ei nu este atât de clar şi educativ ca al poeziei. Limpezimea Cuvântului Divin vine de la prezenţa cuvintelor: prin intermediul cuvintelor, nu numai că se văd forme, culori, dimensiuni, dar se aude o melodie, un ritm, o intonaţie. Şi mai ales se percepe un sens.

Muzica trezeşte un sentiment, ea stimulează voinţa, dar nu oferă o orientare clară. Puteţi asculta muzică întreaga viaţă şi să rămâneţi la fel de ignoranţi ca înainte. În timp ce, ascultând poezie, nu numai că simţiţi, dar datorită cuvintelor puteţi judeca şi găsi o orientare. Apoi, în ea mai există şi o muzică, nişte culori, nişte forme, o arhitectură... Toate artele sunt conţinute în poezie. Mulţi consideră că muzica

depăşeşte toate artele, şi este corect dacă se ia în considerare intensitatea ei de acţiune: suntem surprinşi, copleşiţi, captivaţi. Cu poezia ascultăm, înţelegem; desigur, ca şi în cazul muzicii suntem captivaţi, dar ea face mai mult apel la gând.

În realitate, adevărata poezie nu se limitează la literatură, ea este legată de viaţă. Adevăratul poet este cel capabil să trăiască frumuseţea ce o exprimă în versurile sale, capabil să trăiască o viaţă poetică în gândurile, sentimentele, faptele sale. Este foarte uşor să scrii nişte poeme şi să trăieşti alături o viaţă antipoetică. Mulţi poeţi nu pot scrie dacă nu beau, dacă nu fumează, dacă nu se culcă cu o mulţime de femei! Se pare că, pentru a găsi inspiraţia ei au nevoie de nişte experienţe, de nişte senzaţii, pentru „a nu lăsa izvorul să sece". Izvorul lor a secat însă demult! Şi iată-i pe poeţi în bătaia vântului, bolnavi, slabi, lipsiţi de voinţă, trăind în veşnice pasiuni, excese, nelinişti, decăzând sau înnebunind.

Eu am cunoscut mulţi poeţi în viaţă şi i-am putut studia. Nu neg faptul că adesea ei sunt înzestraţi, au multă sensibilitate, şi chiar geniu, dar ei nu au dezvoltat forţa interioară, voinţa, echilibrul, iar pentru a crea, ei îşi închipuie că trebuie să se cufunde în Infern. Iată ce găselniţă! Desigur, dacă nu trăieşti, dacă nu experimentezi, nu poţi crea; dar de ce să cauţi mereu nişte materiale în lumea de jos, în subconştient, în regiunile inferioare ale vieţii? Există acolo, desigur, unele materiale, dar nu dintre cele mai bune. De ce să nu faci nişte experienţe în alte domenii şi să descoperi, de exemplu, ce sunt cerul, puritatea, iubirea divină?

Eu sunt adeptul experienţelor, dar al celor celeste, nu al celor infernale. Toate marile genii ale trecutului au făcut aceste experienţe celeste. De aceea au creat nişte capodopere, în timp ce majoritatea artiştilor de astăzi se cufundă în murdării. Iar când au intrat bine în bucluc, ei încep să scrie, pretinzând că „zugrăvesc natura umană". Nu, ei nu cunosc decât latura inferioară, infernală, şi hrănesc întreaga lume cu acest infern. În viitor, poeţii vor cânta din nou puritatea, inteligenţa, frumuseţea Domnului şi a universului. Ei îi vor hrăni pe oameni cu rouă cerească, cu ambrozie, şi toţi vor trăi în poezie.

Pentru moment, atunci când îi observăm pe oameni, chiar pe cei mai cultivaţi, mai învăţaţi, deseori ei rămân în întregime ancoraţi în proză: ei sunt reci, înţepeniţi, nu emană nicio căldură, nicio scânteie. Este ceea ce eu numesc proză. Cum se întâmplă că omenirea se

reîntoarce din ce în ce mai mult spre proză? Poezia este lăsată poeţilor care o scriu. Desigur, din când în când vor citi câteva versuri, dar viaţa pe care o duc nu este poetică. De aceea acum noua artă, arta viitorului, ne va învăţa să trăim zi şi noapte în poezie, adică să devenim călduroşi, expresivi, însufleţiţi. În acea clipă veţi fi iubiţi. Oamenii nu au înţeles nimic: ei vor să fie iubiţi, dar rămân reci, închişi, întunecaţi… prozaici! Ei nu ştiu să trăiască această viaţă poetică datorită căreia vor fi iubiţi.

Dimineaţa, când vă salut, eu vă privesc chipurile şi văd că unii se află în poezie, în iubire, lumina emană din fiinţa lor, ei dăruiesc ceva, în timp ce alţii sunt reci, ei nu cunosc noua artă de a dărui, de a străluci. Cum să îi învăţăm? Chiar arătându-le exemplul, ei rămân în proză, distanţi, închişi, antipatici. Dacă ar fi fost inteligenţi, ei ar fi înţeles că această atitudine nu îi va ajuta şi că trebuie să adopte acum o altă atitudine, trăind în poezie, fiindcă poezia înseamnă viaţa, adevărata viaţă.

Evoluţia este calea către Divinitate. Atunci, de ce să nu ne dăm seama că rămânând mohorâţi, distanţi, încremeniţi, urmăm calea inversă, reîntorcându-ne spre pietre? Oamenii adoptă acest fel de a fi fără a şti că viaţa va aduce nişte ciocane pentru a sparge aceste pietre, folosindu-le apoi la construcţia unor noi clădiri. Aceasta se întâmplă mereu cu pietrele. Numai devenind vii reuşim să ne salvăm. Dacă vreţi să vă întoarceţi la pietre, nimeni nu vă împiedică, numai că veţi fi zdrobiţi. Dar dacă deveniţi vii, vibranţi, veţi avea de la început mai multe şanse de a scăpa de pericole, apoi puteţi ajuta fiinţele care se află la mare distanţă de voi, exact cum soarele îşi trimite razele în spaţiu pentru a lumina şi însufleţi creaturile.

Aşadar, exersaţi-vă zilnic pentru a vă da lumina şi căldura. Da, este un exerciţiu de făcut pentru a ieşi puţin din sine, din acea stare de stagnare atât de prozaică. Aici, în Fraternitate, veţi învăţa să vă menţineţi în mod conştient această stare de poezie. Este atât de plăcut să întâlneşti un poet, o creatură în care simţi că totul este viu, însufleţit, luminat! Cu atâta plăcere ai dori să o îmbrăţişezi! Când zăresc o astfel de creatură, întreaga mea fiinţă se dilată, eu nu îmi pot ascunde bucuria, atât de molipsitor este să vezi un chip ce vă transmite asemenea semnale luminoase. Din nefericire, oamenii au în ei atâtea elemente nocive ce îi paralizează încât, chiar dacă s-ar strădui să-şi arate un chip deschis, surâzător, ei nu reuşesc, totul rămâne ceva stereotip. Este imposibil să le faci să-şi mişte muşchii feţei, să le

însufleţeşti trăsăturile, iar dacă ei încearcă să surâdă, apare numai o strâmbătură. Atunci când observ o fiinţă care are nişte dificultăţi să surâdă altora, să îi privească cu iubire, eu înţeleg că, sărmana de ea, şi-a petrecut viaţa rămânând în regiunile inferioare ale voinţei, inimii şi intelectului, fără ca niciun element al sufletului şi spiritului să vină vreodată să o viziteze. Când sufletul şi spiritul îşi fac simţită din plin prezenţa, atunci totul se schimbă. Nu există ceva mai frumos ca manifestările sufletului şi ale spiritului, strălucirea, emanaţiile lor.

În lume, oamenii sunt educaţi numai să ia, să obţină mereu ceva. Aici vă veţi obişnui să daţi, să dăruiţi, adică să priviţi cu iubire, să surâdeţi, să smulgeţi din inima voastră câteva particule pentru a le oferi celorlalţi. În acea clipă, voi vă veţi simţi dilataţi, atât de fericiţi încât veţi fi uimiţi. Oamenii se tem mereu să nu piardă ceva, să sărăcească, ei nu înţeleg că sărăcesc tocmai prin această atitudine închisă. Pentru a te îmbogăţi, trebuie să dai.

Luând, sărăceşti, în timp ce, dăruind, te îmbogăţeşti. Da, fiindcă declanşezi în tine însuţi nişte forţe necunoscute ce dormitau undeva prin străfunduri; imediat ce doreşti să le proiectezi, ele încep să circule, să ţâşnească, şi te simţi atât de îmbogăţit, încât eşti uimit, îţi spui: „Cum se întâmplă aşa ceva? Eu am dat, eu am dăruit, şi eu sunt acum mai bogat?" Da, aşa este viaţa cea nouă. În viaţa cea veche se ia, şi luând din ce în ce mai mult, te simţi mizerabil şi dezgustător. Înţelegeţi-mă, este o nouă lumină, un nou punct de vedere, o nouă filosofie absolut adevărată, verificabilă şi deja verificată. Este atât de simplu! De altfel, aţi şi verificat-o: aţi făcut ceva bun pentru cineva şi sunteţi fericiţi. Dacă l-aţi jignit însă, dacă l-aţi insultat, întreaga zi vă veţi simţi foarte prost. Desigur, unii se vor simţi foarte mândri comportându-se ca nişte bădărani, dar nu este cazul unor discipoli ai unei Şcoli Iniţiatice.

Să ne întoarcem totuşi la poezie. Fără îndoială, veţi considera că definiţia mea privind poezia şi proza nu seamănă cu vreo alta. Da, poezia înseamnă tot ce este viu, vibrant, mişcă, variază şi rămâne insesizabil. Temperamentele sentimentale au nişte afinităţi cu poezia, în timp ce temperamentele intelectuale sunt înclinate mai degrabă către proză. Da, pentru ca intelectul să poată lucra şi să se exprime, el trebuie să imobilizeze subiectul ce doreşte să îl studieze. De ce ştiinţa materialistă a neglijat studiul a ce este viu, concentrându-se asupra a ce este mort? Fiindcă lumea spirituală, lumea divină ce sunt însufleţite

de nişte vibraţii de cea mai mare intensitate scapă investigaţiilor savanţilor; ei sunt obligaţi să se limiteze astfel la studiul materiei. De aceea eu susţin că ei sunt nişte prozaici.

Priviţi copilul: el se mişcă fără încetare, aşadar, el se află mereu în poezie! mai târziu, când el a devenit un tânăr, i se spune: „Ascultă, tu eşti prea idealist, de ce vrei să te căsătoreşti cu această fată a unor muncitori? Eşti un prost! Ştii foarte bine că te poţi căsători cu o alta care este fata unui bancher. În sfârşit, gândeşte-te la viitorul tău, gândeşte-te la cariera ta!" Tineretul este educat mereu în proză: interesul, calculele, iar după un timp sărmanul idealist capitulează, el devine ca alţii: paralizat, inert, prozaic, în timp ce înainte era însufleţit, el se mişca, el trăia… el era poet! Da, acesta este un poet: cineva aflat mereu în mişcare. Iată o explicaţie filosofică a unui fenomen ce îl aveţi zilnic sub ochii voştri.

Oamenii nu sunt obişnuiţi să-şi îndrepte atenţia asupra unor preocupări ce le pot aduce viaţa. Fiţi atenţi: meditaţia, contemplarea, rugăciunea, toate aceste activităţi ce le-ar putea face existenţa extraordinar de poetică, declanşând în ei nişte puteri capabile să le neutralizeze toate stările negative, ei le neglijează, ei preferă proza. Verificaţi, şi veţi vedea că nouă din zece oameni se află în această situaţie. Eu sunt sătul de toţi aceşti oameni prozaici şi nu doresc să îi frecventez, altminteri ar trebui să mă îmbrac în nişte, blănuri, atât sunt ei de îngheţaţi; alături de ei, eu mă aflu într-un congelator! într-o zi, spectacolul cel mai grotesc ce îl vor privi toţi râzând va fi cel al unui ignorant cu aere reci şi arogante, fiindcă el îşi închipuie că acestea îi conferă o superioritate. De altfel, nu va mai exista nimic din acele animale preistorice, le vom întâlni numai în grădinile zoologice. Da, vor exista nişte grădini zoologice pentru toate aceste specimene înapoiate.

De acum încolo, gândiţi-vă să introduceţi poezia în viaţa voastră. Eu spun „poezia", dar eu aş putea spune la fel de bine viaţa spirituală, în opoziţie cu viaţa materială. În realitate, oricare ar fi cuvintele folosite, totul va reveni mereu la aceste două noţiuni: spiritul şi materia. Proza nu este rea în sine; scrieţi în proză şi ea poate transmite multe lucruri, poate că mai multe decât poezia. În poezie există însă un element ce vă înalţă şi vă încântă. Este ceva inexplicabil. Proza atinge intelectul: înţelegeţi ideile, noţiunile, descrieţi, clasificaţi, explicaţi şi este minunat; proza nu trebuie înlăturată, ea este indispensabilă.

Există multe lucruri prozaice în viaţă ce nu putem să nu le facem – este inutil să le enumerăm. Nu trebuie însă să ne limităm la ele, altminteri înţepenim, sărăcim. Trebuie să găsim aşadar acel element poetic ce ne leagă de Cer.

Tineretului îi place mult poezia, deopotrivă şi muzica, fiindcă muzica însoţeşte mereu poezia. Poezia, muzica sunt două expresii ale aceleiaşi regiuni a sufletului şi a spiritului; acolo unde există muzică, există şi poezie. Acest gust al tineretului este un semn că el este pregătit să pătrundă în regiuni mult mai subtile. Este sigur că lui îi plac nişte cântece, o muzică şi o poezie ce nu sunt printre cele mai bune, dar acest gust ce îl manifestă este totuşi un semn bun. Acest tineret trebuie însă ghidat, orientat, explicându-i-se că poezia şi muzica – ca de altfel toate formele artei – au devenit extrem de prozaice, deoarece le lipsesc elementele celeste ce fac adevărata muzică, adevărata poezie, adevărata artă.

Numai natura noastră superioară ne poate furniza aceste elemente capabile să ne lărgească conştiinţa până la infinit. Este mult mai bine pentru noi că posedăm aceste elemente; chiar pentru sănătatea noastră este mult mai bine. Înlăturaţi viaţa poetică a unei fiinţe, şi ea va avea numai o viaţă vegetativă: ea va mânca, ea va dormi, ea va lucra, desigur, dar ea va fi lipsită de această vibraţie intensă interioară care stimulează, care încântă. Veţi vedea că, încet-încet, chiar funcţiile fizice vor merge cu încetinitorul, şi în acel moment se vor forma depuneri, acumulări de resturi. Aşadar, o astfel de viaţă dusă cu încetinitorul nu este recomandată pentru sănătate.

Desigur, cei mai mulţi oameni aprobă această atitudine „cumpătată" şi critică viaţa poetică constituită din nişte încântări, nişte extazuri, ca pe manifestare puţin nebunatică. Mulţi adolescenţi care aveau această înclinaţie de împlinire, de a trăi în poezie, au suferit multă bătaie de joc din partea anturajului lor încât, ei s-au conformat, încet-încet, altora şi au devenit prozaici… nişte pietre. Iată cum se zdrobesc cele mai bune înclinaţii, cele mai bune tendinţe la tineret, fără a şti că, distrugând această viaţă ce stimulează, vindecă, această forţă a spiritului ce pătrunde în celule, le purifică, le face să vibreze, se instalează moartea în aceşti tineri. Veţi replica: „Atunci, trebuie să ne înfăţişăm mereu în faţa altora încântaţi şi extaziaţi?" Evident nu, trebuie păstrată totuşi o anumită măsură, iar dacă simţiţi într-o bună zi o mare bucurie, ascundeţi-vă undeva pentru a râde sau a plânge, şi

prezentaţi-vă apoi în faţa celorlalţi… cuminţi şi „normali”!

Este scris în Evanghelii că numai copiii vor pătrunde în împărăţia lui Dumnezeu. Atenţie, deci, la chipul vostru! Copiii râd, surâd, iar dacă vă prezentaţi la porţile Raiului cu un chip posomorât, vi se va spune: „Nu, nu, sunteţi prea întunecoşi, prea trişti, aici nu puteţi pătrunde cu acest chip. Aici se acceptă numai nişte chipuri de copii”. Da, există în faţa porţilor Raiului unii care vă privesc chipul, iar dacă acest chip nu le convine, vi se va spune: „Întoarceţi-vă, aici se trăieşte în poezie, nu ne place chipul vostru prozaic”. Ah, dacă nu mă credeţi, mergeţi şi verificaţi!

Articol IV. Cap. 5 – Vocea

Când am ajuns la Paris în 1937, eu am putut asista la multe concerte, spectacole de operă, de teatru, şi am avut astfel ocazia să analizez influenţa diferitelor voci asupra publicului şi a mea. Observaţia mea a fost foarte consistentă, beneficiind de criteriile ce eu le posed. Este interesant să cunoaştem care centri din organism sunt activaţi de audiţia sunetelor. Este o întreagă ştiinţă, încă foarte puţin studiată, pe care muzicienii, dirijorii, inginerii de sunet, învăţătorii, medicii ar trebui să o studieze în amănunt: un imens domeniu se deschide investigaţiei lor.

Când citim în Biblie povestea cuceririi Ierihonului ale cărui ziduri s-au prăbuşit în sunetul trâmbiţelor sau studiem mitul lui Orfeu care încânta cu lira sa nu numai pe oameni, dar şi animalele sălbatice, stâncile, valurile dezlănţuite ale mării şi chiar pe câinele din Infern, Cerber, înţelegem că din cea mai îndepărtată antichitate Iniţiaţii cunoşteau influenţa magică a sunetelor asupra fiinţelor şi a materiei.

Aşadar, când eu mergeam la un concert, la operă, mi se întâmpla deseori să închid ochii pentru a studia mai bine asupra căror centri din mine acţionau sunetele instrumentelor şi ale vocilor cântăreţilor, şi cum se propagau aceste vibraţii pentru a trezi o anumită însuşire.

Există nişte voci moi şi liniştitoare, în timp ce altele incită la violenţă. Unele sunt atât de limpezi şi cristaline încât îl cufundă pe auditor într-o baie de puritate şi lumină, iar altele întunecă totul sau trezesc senzualitatea. Unele te calmează, iar altele te înnebunesc. Unele te determină să iubeşti, altele să urăşti. Unele îndeamnă la acţiune, în timp ce altele paralizează. Exemplele sunt nenumărate, ar fi necesare ore în şir pentru a le enumera pe toate; pentru a rezuma, putem clasifica vocile în trei mari categorii: cele ce stimulează sau

adorm voinţa, cele ce luminează sau întunecă inteligenţa, cele ce trezesc nişte sentimente înalte sau declanşează nişte pasiuni vulgare.

Până acum muzicienii s-au interesat mai mult de instrumentedecât de voce, ce rămâne un domeniu puţin explorat. Există tendinţa de a crede că vocea este mai puţin expresivă decât un instrument, ceea ce este inexact şi există de altfel în istoria cântecului unii artişti excepţionali în jurul cărora s-a creat un soi de legendă: Caruso, Şaliapin, Malibran, Adelina Patti… Se povesteşte că într-o zi, Adelina Patti, aflată într-o călătorie, s-a dus la bancă pentru a scoate nişte bani, dar cum îşi uitase actele, casierul a refuzat-o. Atunci, ea a început să cânte, şi totul era atât de frumos, de sublim, încât toţi cei prezenţi au recunoscut că era Adelina Patti şi i s-au dat banii. Iată ce putere poate avea o voce: ea poate deschide uşile şi seifurile!

Dacă vocea nu ţi-a exprimat încă întreaga bogăţie şi nu şi-a manifestat toate puterile, este pentru că soliştii vocali nu-şi supraveghează îndeajuns modul de viaţă. Corzile vocale nu sunt un instrument exterior omului ca toate celelalte instrumente muzicale; aşadar, tot ceea ce omul trăieşte, dar şi toate sentimentele şi gândurile ce le hrăneşte în inima şi mintea sa se reflectă asupra lor. Dacă un cântăreţ, o cântăreaţă, cade pradă anumitor slăbiciuni, dezordini, în ciuda tehnicii sale, aceste slăbiciuni şi dezordini îi apar în voce.

Cântăreţii care doresc să-şi cultive cu adevărat vocea şi să o păstreze vreme îndelungată trebuie nu numai să-şi ia multe măsuri de prevedere pentru sănătate, dar să şi vegheze la emoţiile ce le trăiesc. Cea mai mică emoţie: neliniştea, frica, îndoiala, furia, bucuria, speranţa… se reflectă asupra vocii. De ce atunci când suntem furioşi sau ne este frică nu mai putem scoate un sunet? Dimpotrivă, dacă manifestăm iubire, simţim nevoia să cântăm. Iubirea creează cele mai brumoase voci. Aşadar, pentru a putea cânta, trebuie să te îndrăgosteşti de cineva… sau de ceva! Eu vă sfătuiesc să vă îndrăgostiţi mai degrabă de ceva, este mai simplu – de ceva foarte înalt ce nu vă poate tulbura niciodată, ci să vă inspire mereu.

Dacă un cântăreţ duce o viaţă pură, echilibrată, armonioasă, în contact cu natura, vocea sa se întăreşte, creşte în volum, în suplеţe, în blândeţe, în subtilitate, în agilitate, ea îl ascultă din ce în ce mai mult şi el poate reda mai uşor toate nuanţele a ceea ce vrea să exprime. În loc de a-şi satisface numai orgoliul, pasiunile, a căuta plăcerile sau avantajele financiare, el trebuie să se avânte spre un ideal superior. El

se leagă astfel de nişte entităţi superioare perfecte care îl vor ajuta şi orienta pe o cale unde va găsi din ce în ce mai multe posibilităţi pentru a lucra şi a-şi îmbogăţi vocea.

Există prea mulţi cântăreţi, prea multe cântăreţe care prin intermediul vocii lor transmit publicului nişte unde lipsite de armonie sau dăunătoare, ce îl fac să coboare spre nişte stări haotice, aducătoare de rău sau pasionale. Unde sunt cei care, prin intermediul vocii lor, vor inspira auditoriului dorinţa de a părăsi viaţa întunecată şi mediocră pentru a îmbrăţişa o nouă viaţă consacrată frumuseţii şi luminii?

Trebuie să existe acum nişte cântăreţi care să fie magicieni, capabili să tulbure fiinţele prin cântecul lor. Numai cel care a lucrat ani în şir pentru a creşte întinderea, intensitatea şi puritatea aurei sale poate produce însă un astfel de efect asupra sufletelor. Da, aura creează condiţiile pentru ca artistul să poată acţiona magic asupra auditoriului său.

Dăruindu-le unora o voce frumoasă, Cerul i-a pus în posesia unei mari comori cu ajutorul căreia ei pot înfăptui nişte minuni. Ei nu ştiu însă cum să procedeze şi mai ales ei nu cred îndeajuns. Cântăreţii sunt deseori nişte copii răsfăţaţi care nu-şi cunosc valoarea talentului şi mai ales nu s-au gândit la cea mai bună folosire a lui. Ei trebuie să aibă un ideal şi să îl împlinească. Un artist trebuie să aibă ca ideal să conducă fiinţele spre Izvor, iar atunci numele său va fi înscris în Cartea Vieţii: se va scrie acolo că a salvat mai multe suflete din chinurile morţii. Să nu se îngrijoreze de propriul suflet: dacă el salvează sufletele altora, cineva va veni să îl salveze şi pe al său. Celui care răspândeşte în jurul său bucuria, alţii vor veni să îi aducă bucuria.

Iar când nişte auditori sau critici vor veni să îi întrebe: „Cum aţi reuşit să cântaţi astfel? Ce educaţie aţi primit? Ce studii aţi urmat?" în loc să spună nişte banalităţi sau să-şi povestească numai cariera, aceşti artişti vor da răspunsuri clare pentru a-i lămuri pe oameni, întărindu-le dorinţa lor de a se transforma. Ei vor explica că sufletul omenesc este o fiică a Domnului, că pentru a-l cunoaşte în întreaga sa splendoare trebuie să duci o viaţă divină. Artistul nu poate mişca cu adevărat sufletul publicului său dacă nu a lucrat mai întâi el însuşi să-şi dezvolte toate bogăţiile depuse de Creator în sufletul său. Nu poţi emoţiona fiinţele făcând să vorbească în tine tot ce este mediocru şi imperfect. Iar pentru a te transforma, pentru a reuşi să-ţi faci sufletul să vorbească, trebuie să accepţi învăţământul unei Şcoli Iniţiatice, ce

ne oferă o lumină asupra tuturor domeniilor existenţei: nutriţie, respiraţie, gesturi, sentimente, gânduri…

Cântăreţii trebuie să-şi consacre înzestrările pentru a trezi sufletele către lumină. Ceea ce vă voi spune vă va părea poate dintr-o altă epocă, dar în loc să accepte să cânte în faţa puternicilor şi a bogaţilor, care îşi vor plăti foarte scump locul, dar nu sunt neapărat cele mai frumoase suflete, de ce artiştii nu ar cânta gratuit în faţa sufletelor pregătite să primească un impuls divin şi să lucreze pentru noua viaţă? De ce să nu adune toate sufletele care au nevoie să primească o hrană celestă şi să cânte pentru ele? Ei vor câştiga poate mai puţini bani, dar oare este atât de important? Orice creaţie născută dintr-o idee dezinteresată ce este pusă în slujba unei cauze impersonale posedă germenul nemuririi. Cel care este conştient de această lege dobândeşte adevăratele bogăţii, fiindcă a cuceri un suflet pentru lumină este superior la tot.

Dacă aveţi o voce frumoasă, vă închipuiţi că această înzestrare este pentru voi? Nu, este pentru a înfăptui o lucrare asupra altora. Cerul vă va cere socoteală mai devreme sau mai târziu despre felul cum aţi folosit această înzestrare, iar dacă sunteţi obligaţi să răspundeţi: „Eu am folosit-o pentru a mă îmbogăţi şi a obţine gloria, eu am dorit să îi distrez pe oameni, să le flatez dorinţele, capriciile, eu i-am cufundat în senzualitate, în pasiuni…

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, va răspunde Cerul, vă veţi pierde vocea”.

Toţi cântăreţii conştienţi că au un rol de jucat pentru a trezi sufletele trebuie să înveţe să lucreze cu ajutorul gândului asupra corzilor lor vocale. Eu vă pot oferi un exerciţiu. Închipuiţi-vă că, înconjuraţi de o lumină strălucitoare, cântaţi în faţa unei mulţimi imense, de mii de persoane care vă ascultă… şi că prin intermediul vocii voastre ies nişte energii puternice, subtile, ce pătrund şi tulbură sufletul tuturor celor care vă ascultă: inima lor se deschide, inteligenţa lor se luminează, ei se decid să lucreze de acum înainte pentru bine… Exersaţi-vă în acest fel câteva luni, câţiva ani, şi într-o bună zi vocea voastră va trezi numai natura superioară a fiinţelor, natura divină.

Articol V. Cap. 6 – Cântecul coral

A cânta împreună în corală pe patru voci este un act cu o semnificaţie importantă.

Este mai întâi un simbol a ceea ce trebuie să facem ca să ne

acordăm, să ne armonizăm între noi. Fiindcă această fuziune a vocilor deasupra capetelor noastre constituie în acelaşi timp o fuziune a sufletelor şi a spiritelor noastre.

Apoi, prin cântecul coral, noi ne exprimăm deopotrivă dorinţa de a îmbrăţişa întreg universul, de a fi în armonie cu totul. De aceea, înainte de a cânta, trebuie mereu să vă gândiţi să aruncaţi o privire în voi înşivă pentru a vă uşura, a vă îndepărta de preocupările zilnice ca să vă puteţi armoniza cu toate creaturile din cosmos şi să cântaţi la unison cu ele.

În sfârşit, această practică de a cânta pe patru voci este deja o reflectare, o expresie în planul fizic a exerciţiului ce trebuie să îl facem zilnic, şi de mai multe ori pe zi, pentru a acorda împreună spiritul nostru, sufletul nostru, intelectul nostru, inima noastră.

Putem afirma că cele patru voci: bas, tenor, alto, soprano, corespund celor patru corzi ale viorii care reprezintă deopotrivă o imagine a omului. Coarda sol reprezintă inima, re este intelectul, la este sufletul, iar mi, spiritul. Vioara însăşi reprezintă corpul fizic. Iar arcuşul este voinţa ce acţionează asupra celor patru principii ale inimii, intelectului, sufletului şi spiritului.

Fuziunea armonioasă a celor patru voci sau interpretarea unei partituri la vioara cu patru corzi ne învaţă că aceste patru principii ale inimii, intelectului, sufletului şi spiritului trebuie să vibreze în armonie în om. De ce credeţi că violonistul este mereu obligat să-şi acordeze vioara? Pentru a ne spune că omul poate efectua o adevărată lucrare interioară numai dacă întreaga sa fiinţă este acordată. Înainte de orice, trebuie deci să aruncăm o privire în noi înşine şi să nu întreprindem nimic înainte ca aceste „corzi" ale viorii să fie acordate.

Este foarte important să cântăm. Desigur, ne putem mulţumi să ascultăm nişte discuri aşa cum facem deseori acasă. În Franţa nu există mulţi oameni care cântă ei înşişi şi nici nu simt nevoia să o facă. Şi totuşi există o diferenţă enormă între a cânta şi a asculta un cântec. Exact cum ai privi pe cineva mâncând şi a mânca tu însuţi. Dacă vă mulţumiţi să îl priviţi, el va prinde puteri, iar voi nu le veţi avea: iar când se va ridica de la masă, el va fi dinamic, gata de muncă, în timp ce voi de abia vă veţi mişca. Iată diferenţa. Da, cei care cântă se leagă de lumea muzicii, iar ceilalţi slăbesc interior, fiindcă nu se hrănesc. Muzica, cântecul constituie o hrană ce ne permite să efectuăm o lucrare spirituală. Veţi spune: „Ah, putem face o lucrare atunci când

cântăm?" Bineînţeles, cu condiţia să nu considerăm cântecul ca o activitate pentru trecerea timpului, ci una care atinge toate regiunile fiinţei.

În Arborele Sefirotic, muzica aparţine sefirotului Hohmah unde domnesc heruvimii. Heruvimii sunt muzică pură, de aceea ei trăiesc într-o perfectă armonie. Hohmah este regiunea Cuvântului Divin care a creat totul, iar Cuvântul Divin nu este altceva decât muzică, sunete armonioase care au modelat materia. Fiindcă sunetul modelează materia şi îi dă acesteia nişte forme. Cu ajutorul Cuvântului Divin, Dumnezeu a modelat astfel materia lipsită de formă, „tohu va vohu", aşa cum se spune în limba ebraică în Facerea. Dumnezeu a vorbit peste această pulbere cosmică, şi formele au apărut. Sub acţiunea Cuvântului Divin, heruvimii au primit o vibraţie divină, iar această vibraţie s-a comunicat tuturor celorlalte creaturi din regiunile situate sub sefirotul Hohmah până la pământ.

Heruvimii ştiu să cânte numai împreună în armonie. Iată de ce atunci când oamenii încearcă de asemenea să cânte în cor, ei încep să se lege de acest ordin angelic al heruvimilor care este ordinul muzicii şi al armoniei celeste. Atunci când cântaţi, fără să ştiţi, vă legaţi deja de heruvimi şi în acel moment această armonie a sunetelor lucrează asupra voastră, ea face să vibreze particulele corpului vostru fizic până când acesta obţine într-o bună zi nişte forme de o armonie şi o frumuseţe perfecte.

Cântecul pregăteşte deci cele mai bune condiţii pentru purificarea şi înfrumuseţarea corpului fizic. Iar într-o bună zi se vor trezi în sufletul vostru nişte antene capabile să capteze forţele cosmice care vin din regiunea lui Hohmah: veţi primi inspiraţia, veţi asculta armonia sferelor, veţi cânta cu îngerii şi înţelepciunea se va instala în voi. Fiindcă muzica este o expresie a înţelepciunii: Hohmah, în limba ebraică, înseamnă înţelepciune. Hohmah este o regiune care se situează dincolo de gama noastră de 7, ea se întinde dincolo de planetele sistemului nostru solar, ea îmbrăţişează întreg zodiacul. Şi cum zodiacul este un simbol al imensităţii, al cosmosului, al infinitului, iată de ce muzica ne înalţă până ne topim în imensitate.

Trebuie să înţelegeţi toate acestea şi să nu vă opriţi la plăcerea senzaţiei. Trebuie să ştiţi că binefacerile cântecului ajung până în regiunile sublime. Dacă veţi reuşi să înţelegeţi bine această problemă, eu sunt sigur că veţi acorda mai mult timp pentru a cânta împreună,

fiindcă îi veţi simţi voi înşivă rezultatele palpabile. Sunteţi mereu cufundaţi în nişte ocupaţii aparent importante, dar care nu vă fac nici mai fericiţi, nici mai nobili, nici mai luminoşi, nici mai sănătoşi. Ele vă aduc poate mai multe facilităţi, îndestulare, dar toate acestea nu valorează nimic pentru transformarea voastră. În timp ce, cântând împreună, convingători, încercaţi să fiţi la diapazon cu o altă ordine a lucrurilor, evoluaţi, vă transformaţi.

Chiar când vă aflaţi singuri acasă, dacă vă simţiţi trişti, necăjiţi, alegeţi un cântec, intraţi în legătură cu regiunea Heruvimilor, şi închipuiţi-vă cântând cu toţi fraţii şi surorile din întreaga lume: veţi simţi un aflux de forţe şi inspiraţie. După ce aţi cântat, viaţa vă pare mai frumoasă şi creaturile mai bune, aveţi mai multă voinţă. De ce să nu o faceţi în mod conştient?

Nu vă daţi seama de toate mijloacele şi materialele ce le posedaţi şi de care nu vă folosiţi. Este cel mai mare păcat: să posezi nişte bogăţii şi să fii în continuare nefericit fiindcă nu ştii că te afli în posesia lor. Dacă veţi consacra mai mult timp cântecului şi toţi, fără excepţie, veţi învăţa să cântaţi împreună în armonie, veţi obţine rezultate importante. Mai întâi este o lucrare asupra voastră înşivă şi apoi asupra lumii exterioare, fiindcă această armonie se reflectă peste tot şi, mai devreme sau mai târziu, întreaga lume o va simţi. Iată cum se poate lucra pentru binele omenirii.

Tot ceea ce facem în viaţă este magic, dar acest aspect este ignorat, necunoscut, deoarece ne este frică de cuvântul magie”, este un domeniu ce nu dorim să îl studiem, recunoaşte, înţelege. Orice operă de artă, de pictură, de sculptură, de dans… şi chiar frumuseţea creaturilor, totul este magie! „Magia” înseamnă influenţă, acţiunea unui lucru asupra altuia. Atunci, dacă un obiect sau o fiinţă exercită în jurul ei o acţiune favorabilă, dacă aduce pacea, lumina, armonia, se spune că este magie albă, divină; dimpotrivă, dacă aduce necazul, obscuritatea, dezordinea, se spune că este magie neagră, diabolică. Trebuie să înţelegeţi aceasta şi să reuşiţi din ce în ce mai mult să gândiţi, să simţiţi, să acţionaţi şi să vă comportaţi într-o manieră constructivă, pozitivă, armonioasă: în acel moment deveniţi un mag alb.

Când vă adunaţi să cântaţi, posedaţi deci o putere magică formidabilă, benefică, dar să nu pierdeţi din vedere acest adevăr că puterea se bazează pe unitate, pe armonie. Gândiţi-vă la această

familie ce trebuie să o formaţi. Lăsaţi deoparte diferenţele existente de caracter, de înclinaţii, de grad de evoluţie, de mediu social, de profesie, ele nu au nicio importanţă, nu joacă un mare rol în viaţa spirituală. Întăriţi în inimile voastre ideea că, împotriva oricăror divergenţe, aparţineţi toţi Fraternităţii Albe Universale, ai cărei membri sunteţi, cântaţi împreună pentru a trezi conştiinţele pe întreg pământul: în acea clipă, da, reprezentaţi o adevărată putere.

Credeţi-mă, această unitate vă dă puterea. Nu este nimic dacă nu vă iubiţi, aveţi nişte păreri diferite, adunaţi-vă totuşi pentru a cânta împreună şi veţi face nişte minuni. Gândiţi: „Ah, dacă voi întâlni o anumită persoană, îi voi rupe gâtul!" Foarte bine, dar mai întâi cântaţi, apoi veţi vedea. Mai întâi cântaţi şi se poate întâmpla ca apoi să nu mai doriţi să rupeţi nimănui gâtul! Nu veţi înţelege de unde vă vine dintr-odată această indulgenţă. Cântecul v-a transformat puţin, v-a calmat puţin. Nu contează dacă vă iubiţi, dacă vă urâţi, dacă aveţi păreri diferite: important este să realizaţi această unitate.

Vă închipuiţi că soldaţii din acelaşi regiment care pleacă la război se înţeleg bine împreună? Deseori ei sunt nişte vecini care se duşmănesc. Dar, de îndată ce se unesc pentru aceeaşi cauză, uitaţi-vă de ce sunt în stare pentru a respinge duşmanul! Ei se susţin, se ajută reciproc, îşi salvează chiar viaţa. După încheierea războiului, ei reîncep cearta, dar cel puţin pentru o vreme s-au înţeles. De ce să nu procedăm şi noi la fel? Eu sunt sigur că în timp ce cântaţi, vă rugaţi toţi împreună, neînţelegerile dintre voi dispar şi nu vă veţi mai certa. Iată diferenţa.

Cum să faceţi ca, de acum înainte, să puteţi dobândi această nouă conştiinţă, să fiţi toţi uniţi, uniţi prin lucrarea ce o înfăptuim aici? Trebuie să mai întărim această înţelegere ce există aici, în colectivitate, ca să găsiţi adevărata frumuseţe, adevărata armonie. În loc să vă plimbaţi aiurea, este de preferat să veniţi aici să cântaţi. Fiindcă fără ştirea voastră se produce în voi o purificare, o ordonare, o iluminare, o eliberare… Pregătiţi un nucleu, o celulă a noii vieţi pentru cei care vor veni într-o bună zi, şi ei vor fi uimiţi văzând că, în timp ce se distrau sau îşi pierdeau pe undeva vremea, voi lucraţi, pregăteaţi venirea noii culturi!

Articol VI. Cap. 7 – Cum să ascultăm muzica

În natură, totul cântă, totul vibrează, fiecare creatură emite nişte vibraţii care se propagă în unde muzicale. De aceea se poate afirma că totul este muzică în natură. Există muzică în râurile curgătoare, în

izvoarele care ţâşnesc, în ploaia ce cade, în vuietul torentelor, în mişcarea neîntreruptă a oceanelor şi a mărilor. Există muzică şi în adierea vântului, în foşnetul frunzelor, în ciripitul păsărilor… Muzica naturii trezeşte în mod constant sentimentul muzical la om; ea îl îndeamnă să se exprime el însuşi printr-un instrument sau prin cântec. Omul îşi transmite în mod spontan sentimentele şi senzaţiile prin intermediul muzicii: el îşi exprimă sentimentul religios prin muzică, şi tot prin ea îşi traduce durerile, bucuriile, iubirea şi toate experienţele sale cele mai profunde.

Muzica este o respiraţie a sufletului şi a conştiinţei. Sufletul se manifestă pe pământ prin intermediul muzicii. Atunci când conştiinţa superioară se va trezi în om, când va dezvolta în sinea sa nişte posibilităţi de percepţie mai subtile, el va începe să audă această măreaţă simfonie ce răsună de-a lungul spaţiului, de la un capăt la altul al universului, şi va desluşi sensul profund al vieţii.

Muzica trezeşte în sufletul nostru amintirea patriei celeste, nostalgia paradisului pierdut. Este unul dintre cele mai puternice mijloace, mai puternic decât pictura sau dansul, fiindcă el apare imediat, instantaneu… Ne amintim dintr-odată că am coborât din Cer şi că va trebui să ne reîntoarcem într-o bună zi în Cer. Desigur, există şi o muzică ce trezeşte, dimpotrivă, dorinţa de a rămâne cât mai mult timp pe pământ, dar nu aceasta este adevărata predestinare a muzicii.

Toată lumea ascultă muzică, dar într-o Şcoală iniţiatică învăţăm să o ascultăm pentru a declanşa în noi înşine nişte centri spirituali, a ne proiecta în spaţiu, a ne înălţa, a ne înnobila, a ne purifica sau chiar a rezolva anumite probleme. Ascultând o piesă muzicală, trebuie mai întâi să ştim ceea ce ea reprezintă, dacă presupune o forţă bună sau rea, căutându-i un termen de comparaţie: se aseamănă vântului sau unui torent, unei cascade ce se strecoară printre munţi, sau electricităţii, căldurii?… Oricare ar fi forţa emisă, trebuie să ştim să o folosim. Dacă este vântul, vă puteţi închipui că navigaţi pe o barcă cu toate pânzele deschise. Dacă este electricitatea, puteţi pune în mişcare nişte aparate spirituale etc… Muzica este o forţă. Fiecare sunet, fiecare vibraţie produce nişte mişcări în spaţiu şi declanşează nişte puteri în om.

Zilnic, după fiecare masă, eu vă fac să ascultaţi muzică, fiindcă doresc să vă învăţ să o folosiţi ca un instrument de creaţie interioară, înfăptuind apoi datorită ei o formidabilă lucrare spirituală: să

proiectaţi nişte idei, nişte imagini sublime ce se vor realiza într-o bună zi. Mai ales când este cazul unei muzici mistice, religioase, profunde, care vă înalţă, vă însufleţeşte…

Mulţi spiritualişti au dispreţuit rolul muzicii în îndeplinirea lucrărilor lor şi nu au avut dreptate. Muzica poate constitui un mijloc foarte puternic de a trezi numeroasele celule adormite, a te înnobila, a te transforma, a te perfecţiona; nu trebuie să o neglijăm.

Lăsaţi-i pe alţii să înţeleagă lucrurile şi să trăiască aşa cum vor, iar voi, care căutaţi să înaintaţi pe calea vieţii spirituale, trebuie să ajungeţi să folosiţi tot ceea ce v-a dăruit Domnul. Un discipol este o fiinţă care se gândeşte cum să-şi folosească cât mai mult timpul, energiile, toate materialele pe care Dumnezeu şi natura i le-au pus la dispoziţie pentru a realiza sau câştiga ceva în plus. El se aseamănă cu acel servitor din Evanghelii căruia stăpânul său, înainte de a pleca într-o călătorie, i-a încredinţat mai mulţi talanţi şi care a decis să îi utilizeze, în loc să îi îngroape undeva unde ar fi rămas nefolositori. Discipolul este un slujbaş inteligent, chibzuit, care doreşte să folosească tot ce i-a oferit Cerul pentru a efectua o lucrare divină: fie că este aerul, apa, hrana, fie că este gândul, sentimentul, fie că este corpul său, ochii, urechile, el ştie să utilizeze tot ce există în natură. El ştie să pună la treabă orice lucru şi se îmbogăţeşte zilnic, în timp ce alţii îşi pierd vremea, îşi risipesc energiile şi sărăcesc, fiindcă nu au în minte nicio metodă de a lucra.

Ascultând muzică, încercaţi să o folosiţi deci pentru a înfăptui o lucrare, pentru a modela cu ajutorul gândului tot ce vă doriţi. Vă doriţi atâtea lucruri… dar nu faceţi nimic să le obţineţi! Muzica vă oferă cele mai bune condiţii: ea creează o atmosferă propice activităţii mentale, este ca un vânt ce umflă pânza bărcii voastre şi barca se îndepărtează, navighează spre o nouă lume, spre lumea divină. Muzica constituie un ajutor puternic pentru concretizare, pentru împlinire. Evident, pentru a vă lega de lumea divină, nu puteţi asculta orice gen de muzică. Din nefericire, muzica se apropie la ora actuală, din ce în ce mai mult, de tărăboi, de cacofonie. Atunci când m-am aflat în Japonia, la Ōsaka, la Expoziţia Universală, am auzit un concert de muzică contemporană. Puteai să înnebuneşti, să te îmbolnăveşti. Ascultându-l, am simţit că acea muzică conducea la exterminarea fiinţei umane, ea îi distrugea sistemul nervos. Ne putem întreba dacă anumiţi compozitori nu sunt nişte descreieraţi care doresc deopotrivă să aducă omenirea în pragul

nebuniei. Ea se află deja prin lucrarea unora, iar muzicienii o vor împlini!

Foarte puţini muzicieni au studiat adevărata psihologie pentru a înţelege că sunetele, cuvântul, toate vibraţiile acţionează asupra fiinţei umane. Sunt nişte legi fizice. În anumite conferinţe eu v-am vorbit despre unele experienţe ale fizicianului Chladni. De exemplu, se răspândeşte nişte pulbere pe o placă ce este apoi făcută să vibreze cu un arcuş. Undele vibratorii creează atunci nişte linii de forţă (ce ar putea fi denumite puncte vii) care deplasează particulele aflate în vibraţie spre punctele ce nu vibrează deloc: punctele moarte. Punctele moarte sunt cele care determină traseul figurilor geometrice. Am făcut şi eu această experienţă şi am concluzionat că este exact ce se petrece cu fiinţa umană.

Sunetele ce le auzim produc în noi nişte figuri geometrice; chiar dacă nu le vedem, sub efectul sunetului, al puterii vibraţiilor, nişte particule infinitezimale din noi se organizează pentru a forma unele figuri geometrice. De aceea, atunci când ascultaţi anumite piese muzicale contemporane atât de cacofonice, această structură, această armonie care se află în voi, această ordine prestabilită de Creator se distruge.

Priviţi-i pe tineri: ei preferă o muzică provocatoare ce îi aduce într-o stare de excitaţie, îi face să gesticuleze, să se bâţâie. Cealaltă muzică, cea a marilor compozitori, Mozart, Beethoven, Haydn, se pare că este pentru bătrâni. Ei bine, aceşti tineri nu au înţeles nimic, nu înţeleg că această muzică care le place trezeşte în ei numai nişte impulsuri neînsemnate şi foarte schimbătoare. Anumite genuri muzicale au nişte efecte foarte nocive asupra comportamentului, al sensibilităţii, dar tinerii nu au studiat efectele produse asupra lor de această muzică pe care o îndrăgesc, unde îi duce aceasta. Ei nu vor să ştie, ei caută numai ceea ce „le spune ceva", ce este plăcut pe moment, fără să prevadă ce se va întâmpla mai târziu şi ce nebunii vor comite, tocmai din cauza stărilor pe care această muzică le-a trezit în ei.

Eu nu doresc să spun că trebuie să ascultaţi numai muzică mistică: mese, oratorii, recviemuri... Uneori vă fac să ascultaţi nişte cântece folclorice, mai ales cele tiroleze. Este plăcut să îi asculţi pe acei băieţi şi fete cum cântă, cum interpretează la instrumente şi dansează.

Din timpuri îndepărtate, înţelepţii care cunoşteau natura umană şi necesităţile sale, au fixat de altfel nişte sărbători la care poporul

putea să se destindă şi să se distreze datorită muzicii, dansului sau teatrului. Chiar şi Părinţii Bisericii au instituit nişte sărbători inspirate după modelul celor din Egipt sau Grecia. Ei nu ar fi stabilit astfel de obiceiuri dacă nu ar fi ştiut că această destindere corespundea unor nevoi fundamentale ale naturii umane. Acelora care sunt mereu serioşi, care nu se destind niciodată, le lipseşte ceva. Trebuie să asculte nişte cântece tiroleze. Totul în ele este atât de tineresc, de vesel, de primăvăratic! Sunt nişte tineri drăguţi care cântă şi dansează adresând priviri minunate spre soare, spre natură, spre cer, spre flori. Iar bucuria lor este comunicativă; alături de ei simţim că viaţa este frumoasă. Cântecele tiroleze exprimă dorinţa de a rămâne tânăr, de a fi fericit, de a iubi întreaga natură, şi datorită lor ne putem încărca cu energie şi înfăptui o lucrare binefăcătoare. Muzica constituie deci un ajutor foarte puternic pentru concretizare. De aceea, în loc să vă lăsaţi gândul să rătăcească aiurea, de fiecare dată când ascultaţi muzică, concentraţi-vă asupra a ce vă doriţi cel mai mult pentru evoluţia voastră. Dacă este vorba despre sănătate, închipuiţi-vă că sunteţi o fiinţă sănătoasă: orice aţi face, fie că mergeţi, fie că vorbiţi sau mâncaţi, aveţi o sănătate ce radiază şi se comunică irezistibil celorlalţi. Dacă este vorba despre lumină, despre inteligenţa ce vă lipseşte, dacă comiteţi fără încetare gafe sau nesăbuinţe, folosiţi muzica pentru a vă imagina că învăţaţi, că înţelegeţi, că lumina, înţelepciunea vă pătrunde şi chiar o propagaţi şi o oferiţi altora. Dacă doriţi să dobândiţi frumuseţea, forţa, voinţa sau statornicia, procedaţi la fel… înfăptuiţi această lucrare pentru fiecare domeniu în care simţiţi că vă lipseşte ceva, şi într-o bună zi veţi simţi că, datorită muzicii, aţi înfăptuit în fiinţa voastră nişte transformări importante.

Articol VII. Cap. 8 – Magia gestului

După cum ştiţi, omul este constituit din diferite corpuri mai subtile decât corpul fizic, iar datorită acestor corpuri invizibile el poate intra în legătură cu multe forţe, inteligenţe şi entităţi din univers. Aceste forţe, aceste inteligenţe se exprimă deseori în el sub forma gesturilor, al mişcărilor, al mimicii; şi invers, prin intermediul gesturilor şi al diferitelor posturi, conştiente sau inconştiente, el poate intra în legătură cu diferite forţe şi existenţe.

Este o problemă foarte vastă şi eu doresc numai să vă atrag atenţia asupra importanţei enorme a mişcările ce le facem zilnic, deseori în mod inconştient. Aceste gesturi se împart în două categorii:

gesturile armonioase şi gesturile lipsite de armonie. Uneori spuneţi: „Este curios, dar când mă aflu în faţa acestei persoane, eu mă simt incomod”. Aceasta depinde deseori de gesturile făcute. Această indispoziţie poate avea, desigur, alte cauze, dar există unele gesturi şi mişcări ce îi pot indispune pe ceilalţi. Este important să învăţăm să ne stăpânim gesturile, altminteri ne pierdem autoritatea, putem deveni chiar ridicoli.

Gesturile trebuie să corespundă stării interioare. Dacă faceţi nişte gesturi armonioase fără a resimţi sentimentele corespunzătoare, ele nu vor produce mari rezultate, deşi nu rămân complet fără vreun efect, fiindcă prin natura lor toate gesturile sunt magice. Marii Iniţiaţi, Maeştrii sunt nişte magi, dar nişte magi albi, adică ei ştiu să atragă şi să exprime lumea divină prin gesturile lor, în timp ce magii negri se folosesc de gest pentru a-şi exersa puterile malefice.

Magia este ştiinţa gesturilor. De aceea discipolul trebuie să fie conştient de fiecare dintre mişcările sale, să vegheze pentru a nu face unele inutile sau rele, vorbind, mergând, lucrând, pentru că decurg de aici grave consecinţe din punct de vedere spiritual. Fiecare gest este o forţă ce acţionează în lumi diferite, el corespunde unor curenţi, unor culori, unor vibraţii şi va atinge nişte fiinţe în spaţiu. Fiecare dintre ele ne deschide sau ne închide anumite porţi ale naturii şi ne leagă cu puterile bune sau rele. Dacă dorim să înaintăm pe calea iubirii, a înţelepciunii şi a adevărului, trebuie să ne studiem gesturile şi să ne întrebăm dacă ele exprimă sau nu aceste trei virtuţi. De exemplu, exerciţiile de gimnastică ce le facem sunt nişte mişcări de magie albă care ne permit să intrăm în armonie cu forţele binefăcătoare ale naturii: ele deschid în noi nişte canale spirituale datorită cărora se fac schimburile între forţele din interior şi forţele din afară, iar aceste schimburi au nişte consecinţe binefăcătoare asupra sănătăţii noastre.

Trebuie să studiem gesturile, fiindcă există unele cu adevărat puternice ce ne pot pune imediat în legătură cu forţele şi entităţile naturii. Este periculos însă să posezi nişte cunoştinţe despre puterea magică a gesturilor fără a fi pregătit să le foloseşti pentru bine. Dacă studiaţi prea repede aceste lucruri, crezându-vă capabili să le aplicaţi fără să vă fi puricat în prealabil, trebuie să vă aşteptaţi la nişte dificultăţi, şi chiar la unele accidente. De aceea eu vă voi da puţine explicaţii pentru a începe, alegând nişte exemple privind cele mai simple gesturi.

Eu vă voi spune mai întâi câteva cuvinte despre gesturile ce le facem cu mâinile. Obişnuinţa de a gesticula vorbind este foarte răspândită. Peste tot, ne îngrozim văzând în faţă nişte persoane care îşi agită fără încetare mâinile într-o manieră dezordonată, manipulând cu nervozitate nişte obiecte, trăgându-se de păr sau de nasturii de la haine. Nu le putem asculta, şi obosim după câteva minute de conversaţie. Trebuie să ne educăm mâinile şi să ştim să le folosim pentru a ne calma. Există pentru aceasta numeroase exerciţii ce pot fi făcute. Eu vă voi da câteva.

De exemplu, mângâiaţi cu palma mâinii drepte, cu o mare delicateţe, abia atingându-l, dosul mâinii stângi. Sau mângâiaţi succesiv toate degetele de la mâna stângă, începând cu degetul gros, cu extremitatea primelor trei degete de la mâna dreaptă.

Iată un altul. Deschideţi-vă mâna dreaptă, concentraţi-vă atenţia în centrul ei, apoi cu blândeţe, încet, în mod conştient, strângeţi degetele, concentrându-vă toate eforturile asupra acestei mişcări până ce închideţi pumnul… Opriţi-vă un moment, concentrându-vă întreaga forţă în pumn, apoi încet, descleştaţi degetele şi deschideţi-le. Faceţi acest exerciţiu cu multă atenţie şi blândeţe. Este de ajuns o singură dată, nu veţi deveni mai puternici, repetându-l de douăzeci de ori, dar faceţi-l zilnic, aşa cum trebuie.

Mâinile reprezintă voinţa. Trebuie să vă educaţi mâinile, să învăţaţi că Fiecare deget captează şi transmite nişte curenţi, nişte unde de naturi diferite. Ele sunt nişte antene. Iniţiaţii ştiu să lucreze cu degetele lor şi să capteze datorită lor curenţii care circulă în spaţiu şi ce le permit să vindece, să purifice, să se pregătească de lucru.

Pe mâini se adună multe impurităţi, de aceea trebuie să le spălăm deseori pentru ca ele să poată funcţiona ca nişte antene perfecte. În realitate însă, apa fizică pe mâinile voastre fizice nu este suficientă pentru a vă spăla cu adevărat mâinile, de aceea, de câte ori puteţi, închipuiţi-vă că faceţi să curgă o apă spirituală, un curent de lumină şi de culori foarte pure sub care să vă ţineţi mâinile cât mai mult timp posibil.

Să nu vă bazaţi pe nişte exerciţii dificile sau impresionante; secretul puterii se ascunde în micile exerciţii, trebuie să o înţelegeţi o dată pentru totdeauna. Începeţi cu primele exerciţii şi faceţi-le cu perseverenţă, nu din când în când şi în orice condiţii, fiindcă atunci, desigur, veţi putea spune că nu simţiţi niciun efect.

Înainte de a şti ce gesturi trebuie să faceţi cu mâinile, începeţi prin a nu face niciun gest. Când vorbiţi sau explicaţi ceva, faceţi-o fără să gesticulaţi. Unii vor spune că vorbele lor nu vor mai avea niciun efect şi nu vor explica nimic, dar este fals. Ştiţi că la teatru şi la cinema se observă din ce în ce mai mult că spectatorul poate fi impresionat fără ca actorul să facă nişte gesturi importante. La începuturile cinematografului, actorii se agitau mult, dar astăzi cei mai mari actori se străduiesc să nu mai facă gesturi, iar publicul este foarte impresionat de o astfel de sobrietate. Oamenilor mai sensibili, mai inteligenţi şi evoluaţi, nu le place teatrul sau cinematograful în care se gesticulează mult, ca în comediile muzicale, ei simt nevoia unui limbaj ce vine din interior, ce nu se exprimă prin nişte atitudini pompoase sau melodramatice, ci se limitează uneori pur şi simplu la jocul subtil al muşchilor feţei şi la expresia privirii. Aşadar, trebuie să încercaţi să reduceţi numărul gesturilor voastre, fiindcă fiecare dintre ele constituie o pierdere de forţe, mai ales dacă sunt dezordonate. După ce v-aţi agitat, vă simţiţi demagnetizaţi, epuizaţi, în timp ce câteva gesturi armonioase vă magnetizează şi vă simţiţi mult mai bine.

Strângerea de mână este deopotrivă un gest foarte important în schimburile zilnice. În Europa, în semn de salut, suntem obligaţi în mod constant să ne strângem mâinile, dar întâlnim foarte rar pe cineva care ştie cum să o facă, de aceea eu vă voi da câteva explicaţii. Unii întind o jumătate de mână sau o mână moale şi moartă, şi în loc să simţim un contact plăcut, ne simţim îmbătrâniţi, obosiţi, într-o stare neplăcută. Dimpotrivă, alte persoane strâng mâna cu o asemenea vigoare încât îţi vine să ţipi, ceea ce nu este mai plăcut.

Dacă strângem mâna cuiva, trebuie să o facem cu iubire şi sinceritate, altminteri este mai bine să ne abţinem, fiindcă suntem demagnetizaţi şi îl demagnetizăm deopotrivă pe celălalt. Eu aş mai adăuga că trebuie să ne strângem mâna o singură dată, şi nu de două, de trei ori în continuare. De ce? Fiindcă, întâia oară, ne oferim mutual ceva, în timp ce a doua oară ni-l luăm. Cu prima strângere de mână schimbăm ceva subtil, data următoare sunt nişte curenţi mai denşi, mai materiali.

Putem cunoaşte caracterul fiinţelor după felul în care ele strâng mâna, pentru că mâinile lor vorbesc şi spun totul despre ele însele. Când strângeţi mâna cuiva şi vă concentraţi atenţia asupra acestui gest, puteţi afla şi înţelege multe lucruri despre el. În funcţie de mâna

sa, caldă sau rece, dură sau moale, umedă sau uscată, mare sau mică, grasă sau slabă, vă informaţi despre el. Puteţi afla chiar care este cea mai bună metodă de folosit cu el, cum să îi vorbiţi şi să acţionaţi în cazul său. Vă gândiţi poate că o strângere de mână este prea puţin pentru a cunoaşte pe cineva? Este o eroare. Dacă mâna este moale şi fleşcăită, veţi şti că aveţi în faţă un om leneş, plin de proiecte ce nu le va realiza niciodată din cauza lipsei sale de voinţă, un om slab care aşteaptă ca alţii să lucreze pentru el. Dacă mâna este fermă, înseamnă că aparţine cuiva care iubeşte munca, ordinea, lucrurile dificile, şi pe care vă puteţi baza. Aceste indicaţii vă vor permite să aplicaţi în diferite cazuri nişte metode adecvate. Alte indicaţii sunt date de faptul că mâna este vie, strălucitoare, expresivă, sau dimpotrivă, moartă, ştearsă, palidă. Veţi fi poate uimiţi auzindu-mă afirmând că o mână poate fi vie sau moartă, dar totuşi o mână poate exprima nişte nuanţe şi mai subtile.

În funcţie de senzaţia trăită strângând o mână, puteţi prezice imediat durata prieteniei cu persoana căreia îi aparţine mâna, fiindcă voi sunteţi făcuţi să vă înţelegeţi cu fiinţele a căror mână este într-un bun acord cu a voastră. Cu ele puteţi avea o prietenie sinceră şi durabilă. În caz contrar, nu va exista o adevărată prietenie între voi şi veţi evita multe lucruri neplăcute ştiind dinainte că nu sunteţi făcuţi să vă înţelegeţi.

Este necesar să cunoaştem bine toate gesturile ce le facem şi să le corectăm pe cele care nu ne sunt folositoare, nici armonioase. Veţi spune că nu observaţi din exterior, şi nici că prietenii voştri vă vor atrage atenţia asupra acestui subiect. În general, duşmanii fac acest gen de servicii, dar din păcate nu se profită de ele.

Numai oamenii înţelepţi ştiu să aprecieze utilitatea duşmanilor lor!

În realitate, nimeni nu vă poate indica cu amănuntul ce gesturi ar trebui să faceţi, fiecare dintre voi trebuie să le găsească singur. Unii imită gesturile altora, a unor mari actori, oameni politici, deşi acestea sunt lipsite deseori de un sens spiritual, şi uneori chiar de bun simţ. Orice gest este lipsit de sens dacă nu este manifestarea unui gând limpede, a unui sentiment plin de iubire, a unei voinţe nobilă şi dreaptă. Veţi putea găsi în mod spontan o atitudine corectă numai dacă sunteţi inspiraţi de iubire, de înţelepciune şi adevăr. Fiecare sentiment, fiecare gând îşi au expresia lor particulară, şi se traduc armonios

numai când emană din suflet şi spirit. Aşadar, înainte de toate, trebuie să vă deschideţi inima iubirii divine, să vă apropiaţi de focul sacru pentru a o încălzi şi însufleţi; să vă deschideţi intelectul razelor soarelui spiritual pentru ca lumina Domnului să îl ilumineze; în sfârşit, să vă legaţi voinţa de voinţa Fiinţei Supreme, pentru a extrage din acest contact nişte forţe pentru o operă creatoare.

Eu aş merge mai departe: fiecare dintre mişcările, dintre gesturile noastre, reprezintă un sunet în lumea invizibilă unde, fără nicio îndoială, omul produce uneori nişte zgomote înspăimântătoare. Cu nişte gesturi bruşte, dezordonate, incoerente, el dezlănţuie nişte furtuni şi uragane ce distrug totul la trecerea lor. Cu nişte gesturi armonioase, el creează nişte sunete asemănătoare susurului izvoarelor, cântecului păsărilor din pădure, şoaptei vântului printre frunze, el îmbălsămează aerul cu un parfum de floare. Există nişte mişcări ce uşurează, fortifică ca un răsărit de soare, o dimineaţă de primăvară, atunci când aerul este pur şi plin de o prană vie… Fiecare mişcare a îngerilor în spaţiu este o muzică pe care oamenii nu o pot nici măcar concepe…

Eu nu vă voi vorbi despre ce cred în privinţa tuturor acestor gesticulări isterice prezentate acum sub nume de dansuri şi cântece. Eu vă voi spune numai că, fiecare trebuie să ştie că, orice gest este ca o piatră aruncată în oceanul energiilor: ea produce nişte unde care, într-o bună zi, se reîntorc în mod obligatoriu la locul de plecare. Acela care primeşte nişte şocuri, nu trebuie să se mire: ele sunt consecinţa unor gesturi brutale ce le-a făcut cu ani în urmă, şi care se reîntorc acum cu violenţă. Fiecare gest degajă o energie subtilă ce acţionează nişte întrerupătoare în natură: vouă vă revine sarcina să ştiţi dinainte ce urmări vor surveni. Iată de ce ştiinţa gesturilor este atât de importantă. Ne putem întemniţa prin propriile gesturi, dar tot prin propriile gesturi ne putem şi elibera.

În noul învăţământ, educatorii vor studia această problemă atât de importantă. Eu am văzut deja în şcoli şi în familii multe lucruri periculoase din punct de vedere educativ. Eu sunt pedagog şi am studiat mult această problemă. Unii copii au nişte boli nervoase pur şi simplu fiindcă mama lor nu ştie ce gesturi să folosească când îi spală, îi hrăneşte, îi mângâie. Fiinţa umană este ca o maşină foarte complexă prevăzută cu numeroase comutatoare: când atingem unul dintre ele, aceasta antrenează o anumită consecinţă, când atingem un altul,

obţinem un alt rezultat. Trebuie să ştim cum să atingem mâinile, picioarele, corpul copilului, dacă vrem să îl educăm sau să îl vindecăm.

Eu o repet, cele mai bune gesturi au cu adevărat putere numai dacă sunt sincere. Este inutil să avem o atitudine încântătoare dacă ea nu corespunde la ceva profund. Înainte de a vă manifesta în afară, trebuie să faceţi apel la sentimentele şi gândurile corespunzătoare.

Este adevărat că, chiar dacă fiinţele vor să se ascundă, ele fac mereu nişte gesturi ce revelă ceva din natura lor profundă sau chiar din viaţa lor trecută. De exemplu, dacă observaţi că cineva vorbeşte mereu frecându-şi degetele ca şi cum ar număra nişte bani, este pentru că el a fost casier… sau cămătar. Acum câteva zile un bărbat a venit să mă întâlnească. Nimic nu putea să îi arate meseria sau ce a fost viaţa sa; dar, deodată, în timp ce vorbeam, el a închis ochii şi şi-a alăturat mâinile în aşa fel încât eu am înţeles imediat că el a fost preot. Era adevărat. Există nişte mici gesturi ce arată ce drum am străbătut. Să nu credeţi că puteţi ascunde complet ceea ce aţi făcut sau ceea ce faceţi. Dacă în această viaţă sau chiar într-o viaţă anterioară aţi fost un aristocrat sau un despot, un spion iscodind totul în jurul vostru, să nu vă închipuiţi că puteţi să o ascundeţi. Orice aţi face, chiar felul în care vă poziţionaţi picioarele mergând (dacă este mai întâi călcâiul sau vârful piciorului), aceasta vă va arăta adevărata natură. Pentru cei care înţeleg aceste semne, totul este clar.

Închipuiţi-vă că o femeie doreşte să atragă atenţia sau să obţină stima unui adevărat Iniţiat. Ea merge la el, se comportă cu toată atenţia şi umilinţa posibilă, dar nu înţelege de ce dorinţa sa nu se realizează. Iniţiatul a observat că ea face cu trupul nişte mişcări ce îi revelă acestuia întreaga sa viaţă trecută: de-a lungul anilor, ea a slujit toate pasiunile inferioare, trăind cu dorinţa de a trezi iubirea sexuală la alţii, făcându-i apoi să sufere şi să se agite. Să presupunem că ea a dorit să trezească iubirea la acest Iniţiat pur şi simplu pentru a-şi satisface orgoliul. Adevăraţii Iniţiaţi sunt foarte căliţi în faţa acestor tentative, ei sunt atinşi numai de puritate, simplitate, sinceritate şi bunătate.

Câţi bărbaţi şi femei învaţă în mod conştient prin ce mişcări ale corpului sau chipului pot trezi dorinţa sexuală la alţii! Ei nu-şi închipuie că această atracţie este de foarte scurtă durată şi că din tot le va mai rămâne în suflet numai cenuşă şi dezamăgire. Din nefericire, foarte puţini cunosc arta de a-i trezi pe alţii la o viaţă intelectuală, plină de frumuseţe şi de primăvară, atingând fiinţa sublimă care trăieşte în

profunzimea sufletului uman.

Mişcările corpului şi ale chipului sunt un limbaj clar, elocvent, puternic, pentru cel care ştie să le citească. Ele sunt o scrisoare ce o scriem constant lumilor vizibilă şi invizibilă. Ele sunt nişte semne secrete cu ajutorul cărora noi intrăm în contact cu toate fiinţele raţionale sau iraţionale ale naturii. Ele sunt nişte expresii ale intelectului şi inimii noastre, şi prin ele avem posibilitatea de a ne crea sau a distruge viitorul.

Diferenţa dintre un mag alb şi un mag negru este aceea că, mişcările făcute de magul negru micşorează liniştea la alţii, le stinge gândurile, le încurcă ideile şi le îndepărtează spiritul de izvoarele vieţii; în timp ce mişcările magului alb sunt pline de puritate, de armonie, de linişte, de blândeţe, ele sunt sincere şi frumoase, ne dau viaţa, ne luminează şi ne eliberează de lanţurile naturii inferioare. Mai târziu va exista o şcoală în care oamenii vor învăţa prin nişte mişcări însoţite de muzică cum să se reînnoiască şi să renască fizic şi moral. „Paneuritmia" (*Paneuritmia este un dans ale cărui muzică şi mişcări au fost create de Maestrul Peter Deunov*) este una dintre aceste metode.

Spunându-vă aceste câteva cuvinte despre gesturi, eu ştiu că sunt departe de a epuiza această problemă atât de vastă. Ceea ce eu v-am spus este pentru a vă face să reflectaţi. Reţineţi din toate acestea că fiecare gest este expresia unor forţe ce vin de foarte departe. Toţi Iniţiaţii consideră gesturile ca pe nişte scrisori, nişte semne ce permit a citi şi a descifra nişte evenimente sau fenomene invizibile. Aceste fenomene se produc în domenii inaccesibile ochilor fizici, dar se materializează în mişcările corpului după ce au străbătut nenumărate regiuni.

Fie ca sufletul vostru să se lumineze în noua viaţă! Faceţi nişte gesturi armonioase şi spiritul vostru să devină un servitor al Cauzei Divine pentru binele omenirii! Mâinile noastre sunt ca nişte antene ce au posibilitatea de a atrage şi a primi energiile oceanului cosmic în care suntem cufundaţi. Noi captăm însă rar aceste forţe, conştiinţa noastră se află în altă parte sau este adormită. Desigur, chiar dacă ne este trează sau nu conştiinţa, noi primim nişte energii, dar numai nişte energii fizice, materiale, cele primite de fiecare creatură, de fiecare animal, de fiecare plantă… Pentru că, asemenea plantelor, noi posedăm nişte rădăcini, şi la fel cum aceste rădăcini pătrund profund în pământ, tot aşa primim nişte energii. Rădăcinile nu pot primi totuşi energiile

celeste. Numai frunzele şi florile le primesc. Sexul este situat sub diafragmă, stomac, intestine, şi el corespunde rădăcinilor, iar capul (cu gura, urechile, nasul, ochii) corespunde florilor şi primeşte nişte energii mult mai subtile…

Să ne oprim acum asupra mâinilor ce constituie îndeosebi instrumentul magic. Magii sunt cei care ştiu să se folosească de mâinile lor pentru a primi energiile sau a le proiecta, a le orienta, a le dirija, a le amplifica, a le diminua… Noi ne salutăm de mai multe ori pe zi printr-un gest al mâinii. Voi nu ştiţi cât de important şi eficace poate fi acest gest. Da, dar pentru cei care au conştiinţa trează. Pentru ceilalţi, nu este decât un semn convenţional. Evident, totul depinde şi de starea în care vă găsiţi. Dacă sunteţi obosiţi, descurajaţi, îi veţi obosi şi descuraja şi pe ceilalţi. Dar dacă simţiţi nişte energii ce mişcă lumea, le veţi transmite aceste energii.

Când un Iniţiat deschide dimineaţa uşa, el îşi ridică braţul pentru a saluta întreaga natură, pomii, cerul, soarele… El salută ziua şi întreaga creaţie. Vă întrebaţi la ce îi foloseşte aceasta. Ei bine, aceasta îi foloseşte mult, fiindcă el se leagă astfel la izvorul vieţii. Da, pentru că întreaga natură îi răspunde… Dimineaţa, când ies în grădină, eu salut îngerii celor patru elemente, îngerii aerului, ai pământului, ai apei şi ai focului, şi chiar silfii, gnomii, ondinele, salamandrele. Atunci ele pot fi văzute, ele cântă, ele dansează, ele sunt mulţumite. Eu spun deopotrivă arborilor, pietrelor, vântului: „Salut! Salut!" încercaţi, faceţi-o şi voi, veţi simţi interior ceva echilibrându-se, armonizându-se şi multe obscurităţi şi neînţelegeri vă vor părăsi, pur şi simplu fiindcă v-aţi decis să salutaţi natura vie şi creaturile care o locuiesc.

Adevăraţii discipoli ai Şcolii Divine ştiu să trimită un salut fiinţelor luminoase din lumile vizibilă şi invizibilă, ei ştiu să-şi transmită zilnic salutul acestor fiinţe şi să îl primească în schimb pe al lor, simţindu-se astfel din ce în ce mai întăriţi şi iluminaţi.

Cât despre salutul ce îl adresaţi fiinţelor umane, eu vă repet, el conţine nişte elemente foarte preţioase, făcut însă într-un mod conştient, punând multă iubire în privirile, în mâinile voastre, şi proiectând această iubire pentru binele întregii lumi. Acest salut trebuie să devină o adevărată împărtăşanie, să fie puternic, armonios, viu.

Toate creaturile au nevoie de iubire, este singurul drept divin pe care Creatorul le-a dat: a iubi şi a fi iubite. Problema este de a şti cum

să iubeşti pentru a evita neînţelegerile şi suferinţele. Trebuie însă să iubiţi! Căutând să vă perfecţionaţi iubirea, veţi reuşi să extrageţi această iubire ce este răspândită peste tot în univers. De ce să ne gândim că trebuie neapărat să strângem în braţe un bărbat sau o femeie pentru a primi şi a da iubirea? Când ne plimbăm cu cineva, când îi vorbim, când îl privim, când îl salutăm, este iubire, şi o iubire sub forma ei cea mai spirituală, mai subtilă, mai eterică. Aţi făcut această experienţă, nu-i aşa? Şi v-aţi simţit fericiţi, luminaţi… De ce nu încercaţi atunci să rămâneţi mai mult timp în această stare, să o amplificaţi chiar din ce în ce mai mult?

Trebuie să părăsiţi această idee că oamenii nu sunt creaţi pentru a trăi iubirea sublimă. Oare îngerii şi arhanghelii nu iubesc? Ba da, iar iubirea lor este mult mai puternică, mai vastă şi mai intensă decât a noastră, şi totuşi ei nu simt nevoia de a o manifesta ca animalele. Dacă vreţi să vă ameliorаţi acum formele iubirii voastre, începeţi prin a saluta în mod conştient, punând multă lumină în privirea şi în mâna voastră. Chiar când vă aflaţi acasă, sau într-o pădure, cine vă împiedică să vă ridicaţi mâna şi să spuneţi tuturor creaturilor: „Eu vă iubesc, eu vă iubesc…”. Unele sunt atât de extraordinare, încât îi depăşesc cu mult pe oameni ca putere, ca frumuseţe. Ele vă aud, ele vin, ele sunt în jurul vostru, deşi nu le vedeţi; ele se află în bucurie, ele vă înconjură şi vă dau din toate bogăţiile lor.

Dând, primiţi. De îndată ce aţi dat, există alţii care vă dau ceva la rândul lor, fiindcă există o circulaţie în univers. Se spune că natura are oroare de vid, şi este adevărat: imediat ce apare undeva un vid, el se umple imediat. De îndată ce vă goliţi rezervorul dăruindu-vă iubirea şi urările de bine tuturor creaturilor, Cerul intervine imediat şi vă umple cu binecuvântările sale.

Nu cunoaşteţi puterea mâinii. Când Moise îşi ridica mâinile în timpul bătăliilor, evreii obţineau victoria, fiindcă el proiecta nişte forţe pentru a veni în sprijinul războinicilor lui; iar când bătălia se prelungea, nişte oameni trebuiau să îi susţină braţul. Dacă se poate folosi puterea mâinii pentru ostilităţi, de ce să nu o folosim pentru a crea iubirea şi armonia? Când unii vor fi pe cale să se masacreze, voi veţi ridica mâna şi ei îşi vor arunca armele pentru a se îmbrăţişa. Ei nu vor mai dori să se bată, pentru că vor primi nişte unde binefăcătoare pe care voi tocmai le trimiteţi.

Dacă ştiţi cum să întindeţi mâna pentru a primi nişte forţe şi a le

proiecta asupra voastră şi a altora, pentru a echilibra, a curăţa, a vindeca, a însufleţi, deveniţi un mag alb. Salutând, voi proiectaţi nişte raze, nişte forţe, cinci forţe, cinci culori diferite. Spuneţi că nu le vedeţi. Puneţi-vă însă mâna pe faţă şi veţi vedea strălucirea, sau pe ceafă şi veţi simţi forţele, căldura va pătrunde în voi.

Câte lucruri minunate se pot face cu mâna! Ea este un instrument magic. Tot ceea ce fac oamenii pe moment cu mâna lor nu este nimic în comparaţie cu ce ar putea face. Inteligenţa Cosmică a pus în mână întreg viitorul omului. Omul a dobândit tot ce posedă cu ajutorul mâinilor. Mâna este o fiinţă vie, ea are creierul ei, sistemul ei nervos, stomacul ei… da! La fel cum universul îşi găseşte o reflectare pe diferitele organe ale corpului nostru, tot aşa organele noastre se reflectă pe mâna noastră. Faţă de corpul nostru, mâna are exact aceleaşi legături pe care corpul nostru le are cu universul. De aceea ea este de o asemenea importanţă şi trebuie să învăţăm să lucrăm cu ea.

Articol VIII. Cap. 9 – Frumuseţea

Dacă nu ar fi existat în univers un principiu cosmic, Mama Divină, care lucrează pentru păstrarea armoniei formelor, oamenii ar fi devenit de o urâţenie respingătoare. Dat fiind modul lor de viaţă, în dezordine, în pasiuni, în conflicte, lipsiţi de orice ideal de a se perfecţiona, cum să nu-şi piardă frumuseţea?

Întâlnim nişte bărbaţi femei minunate, dar când vedem capriciile şi dezmăţul ce le au în minte şi inimă, ne spunem că, dacă ar exista o justiţie absolută, ei ar trebui să aibă o înfăţişare exterioară înfricoşătoare. Această lipsă de corespondenţă dintre interior şi exterior vine din faptul că viaţa interioară se schimbă mult mai repede decât forma exterioară. Aşadar, este vorba de o lipsă de corespondenţă între trecut şi prezent, într-o singură zi, fiinţa umană îşi poate schimba complet filosofia, concepţia despre lume, în timp ce aparenţa sa fizică se transformă foarte lent, fiindcă ea este modelată dintr-o materie mult mai rezistentă decât gândul.

Aşadar, închipuiţi-vă un bărbat ce ar avea o înfăţişare fizică respingătoare, dar care a îmbrăţişat o filosofie divină; această filosofie coboară, încet-încet, în el şi însufleţeşte materia corpului său fizic astfel că, într-o bună zi aceasta devine reflectarea exactă a vieţii sale interioare, a sufletului, a spiritului său: ea este frumoasă, ea este strălucitoare, ea este divină. Este posibil şi contrariul: o persoană foarte frumoasă care duce o viaţă depravată nu-şi va schimba de

îndată înfăţişarea, dar într-o zi şi la ea exteriorul va corespunde cu interiorul. Aşadar, este dificil să ne pronunţăm. Ne oprim deseori asupra unei forme ce vorbeşte încă despre trecut şi ne înşelăm. Este numai o problemă de timp: mai devreme sau mai târziu forma va ajunge să reflecte viaţa interioară.

Astfel, orice om posedă un chip interior diferit de cel arătat zilnic privirii celorlalţi. Este chipul sufletului său. El nu are trăsăturile definite şi neschimbătoare ale chipului său fizic, el se modifică continuu, fiindcă depinde strâns de viaţa sa psihică, de sentimentele, de gândurile sale; în funcţie de situaţie, el apare luminos său întunecat, armonios sau schimonosit, expresiv sau stereotip.

Tocmai acest chip interior el trebuie zilnic să îl modeleze, să îl sculpteze, să îl picteze, să îl lumineze, pentru ca el să impregneze într-o bună zi chipul său fizic.

Chipul ce îl aveţi astăzi a fost într-o altă viaţă chipul sufletului vostru. El este suma virtuţilor sau a viciilor ce le-aţi hrănit, şi dacă nu sunteţi mulţumiţi de el, astăzi nu puteţi schimba mare lucru. Aşadar, nu vă ocupaţi de el, ocupaţivă de celălalt chip care îi este originea, modelul interior din care el s-a format. Poate că oamenii din jurul vostru nu-şi vor da seama de îndată ce i-aţi adus o ameliorare, dar îngerii o vor observa şi veţi primi binecuvântările lor. Chipul fizic rezistă la început modificărilor, dar după o vreme rezistenţa sa cedează sub presiunea celuilalt chip, fiindcă chipul sufletului este puternic, şi el îşi impune trăsăturile chipului fizic. Din când în când, el lasă să i se întrevadă puţin din frumuseţea sa; fiindcă se întâmplă ca sufletul să strălucească de atâta lumină, bunătate, noblețe, încât această strălucire străbate chipul fizic, şi atunci întrezărim fugitiv chipul spiritual, chipul din înalt. Continuaţi-vă cu răbdare lucrarea şi într-o bună zi cele două chipuri ale voastre vor reuşi să fuzioneze.

Oricare ar fi înfăţişarea fizică, există totuşi ceva ce nu înşală niciodată şi arată cu exactitate natura profundă a omului: sunt emanaţiile, fluidele sale. Dacă sunteţi în stare să le percepeţi, fie că o fiinţă este frumoasă sau urâtă, nu vă veţi înşela; emanaţiile exprimă în mod absolut starea interioară, iar dacă ele sunt întunecate, neplăcute, nesănătoase, ele exprimă cu exactitate gândurile şi dorinţele sale. Sufletul unei fiinţe nu poate fi văzut în mod real, dar îi putem simţi emanaţiile. Iara dacă el emană cu adevărat puritatea, dacă el emană lumina, puteţi concluziona în proporţie de sută la sută că este un suflet

frumos. Uneori chiar, aceste emanaţii sunt atât de puternice încât, în pofida subtilităţii lor, ele devin vizibile. De exemplu, există unii oameni foarte urâţi, deformaţi, dar iată că ei s-au metamorfozat pentru o clipă. Emanaţiile lor le-au schimbat pentru un moment forma. Aşadar, există trei lucruri de luat în seamă: forma, emanaţiile ce apar prin intermediul acestei forme şi care nu îi corespund mereu, şi spiritul care produce emanaţiile. Cum este aproape imposibil să cunoaştem spiritul, iar forma este înşelătoare, numai emanaţiile ne permit să cunoaştem adevărul despre o fiinţă.

Aşadar, în spatele formei există ceva de cunoscut: expresia, emanaţiile ce vin din interiorul fiinţei, viaţa care curge… Iar dacă am putea merge şi mai departe pentru a vedea spiritul acestei fiinţe care trăieşte în Cer, vom descoperi o frumuseţe şi mai mare. Această frumuseţe nu se poate exprima însă nici măcar prin intermediul emanaţiilor, fiindcă este ceva atât de subtil încât corpul fizic nu reuşeşte să îl facă să apară.

În realitate, frumuseţea, adevărata frumuseţe nu se poate explica. Este o viaţă, o viaţă care ţâşneşte, care emană… De exemplu, aveţi un diamant asupra căruia cade o rază de soare. Sunteţi orbiţi de strălucirea culorilor ce le vedeţi apărând. Iată adevărata frumuseţe: ea este comparabilă cu lumina soarelui. Iar atât timp cât o fiinţă emană o frumuseţe asemănătoare, ea se apropie de adevărata frumuseţe. Adevărata frumuseţe nu se află în nişte forme, adevărata frumuseţe nu are nici măcar vreo formă, pentru că ea se găseşte în înalt, într-o lume alcătuită numai din nişte curenţi, din nişte forţe, din nişte străluciri. Când reuşim să o contemplăm, suntem atât de încântaţi încât ne-am dori aproape să murim. Adevărata frumuseţe nu se află atât de mult pe corpul sau pe chipul bărbaţilor şi al femeilor, ea se găseşte în înalt. Iar din când în când, în măsura în care bărbatul sau femeia sunt legaţi de lumea divină şi pot transmite din ea câteva raze, ei reuşesc să exprime ceva din această frumuseţe.

Reţineţi bine aceasta: frumuseţea nu se găseşte în formă, ea se află în strălucire, în emanaţii. De aceea nu trebuie să vă aruncaţi asupra ei pentru a o prinde sau a o devora: ea nu este o formă ce poate fi sesizată. Trebuie numai să o contemplăm, să ne încântăm de ea, să ne impregnăm de prezenţa sa. Dacă oamenii se folosesc de frumuseţe pentru a se atrage reciproc în nişte abisuri, nu este greşeala frumuseţii, ei nu sunt suficient de puri; ei trezesc în ei un foc care, din cauza

tuturor impurităţilor lor, începe să fumege. Frumuseţea nu trebuie să îi doboare pe oameni, ea trebuie să îi conducă spre Divinitate, să îi proiecteze până la Cer. Eu ştiu că este o modalitate de a înţelege atât de necunoscută încât poate părea chiar grotescă. Cei mai mulţi se comportă ca şi cum frumuseţea ar exista pentru a fi atinsă, posedată, murdărită, distrusă. Precum copiii care rup paginile unei cărţi după ce i-au privit pozele…

Uitaţi-vă numai câte femei frumoase au fost nenorocite, distruse! Ele nu au fost nici inteligente, nici luminate, şi ele s-au lăsat înghiţite de nişte porci. Fiindcă, din nefericire, fetele cele mai frumoase sunt foarte rar inteligente. Da, chiar şi bărbaţii foarte frumoşi sunt foarte rar inteligenţi. Oamenii inteligenţi au mai degrabă un chip disproporţionat, asimetric. Când trunchiul sau ramurile unui arbore sunt răsucite, aceasta dovedeşte că arborele a întâmpinat mari greutăţi în dezvoltarea sa; el şi-a dorit cu price preţ să învingă obstacolele pentru a rezista, el s-a zbătut în toate direcţiile şi această luptă se reflectă pe trunchiul şi ramurile sale. Acelaşi lucru se întâmplă în cazul oamenilor: chipul chinuit, deformat al unor fiinţe remarcabile dovedeşte că ele au trebuit să treacă prin nişte situaţii foarte dificile. Din nefericire, ele şi-au dezvoltat deseori capacităţile intelectuale şi voinţa în detrimentul bunătăţii şi al calităţilor morale, deformându-şi astfel chipul. Frumuseţea vorbeşte mai mult despre nişte calităţi morale decât despre unele intelectuale. Da, iată ceea ce nu ştiţi. Oamenii care sunt frumoşi nu sunt mereu foarte inteligenţi, iar uneori ei sunt chiar predestinaţi să fie înghiţiţi de alţii, mai puţin frumoşi, dar care ştiu să profite de ocazie.

Frumuseţea are mult mai multe afinităţi cu bunătatea decât cu inteligenţa. Veţi spune: „Oh, nu este adevărat, eu am cunoscut nişte femei atât de frumoase care erau nişte adevăraţi demoni!” Nu, înseamnă că nu ştiţi să observaţi; fiindcă atunci când privim acest gen de femei, în spatele frumuseţii trăsăturilor lor simţim ceva crud, viclean, egoist, nu este adevărata frumuseţe despre care eu vă vorbesc. Atitudinea, ţinuta lor arată că în forul lor interior ele îşi fac nişte calcule pentru a-şi atinge scopul, aceasta fiind ceva urât ce iese la iveală. Frumuseţea este ceva mai simplu, mai naiv, mai natural, ea nu are această viclenie, aceste calcule, ea nu este atât de inteligentă, dar ea este bună.

Trebuie să vă exersaţi îndelung pentru a putea distinge aceste

nuanţe. Există ceva foarte subtil, pe care vi l-am menţionat, ce nu vine numai din trăsături sau din forme. Unele femei pot fi frumoase, dar se simte cum se emană din corpul lor astral nişte ambiţii sau dorinţe îngrozitoare ce îi vor ruina pe aceia care le iubesc, într-o existenţă anterioară, ele au lucrat îndelung asupra calităţilor şi a virtuţilor pentru a avea acest chip sau corp; acum ele nu mai lucrează în acelaşi sens, dar cum corpul fizic nu se schimbă atât de repede, chiar dacă ele sunt pe cale să decadă, el rezistă încă, el mai arată ceva din vechea lor glorie. Castelana este plină de datorii, dar castelul este încă splendid, pentru că pietrele sunt solide. Acesta este aşadar corpul fizic: pietrele construcţiei, dar după un timp şi pietrele se macină. Numai cel care are o viaţă interioară cu adevărat reglată, armonioasă, lucrează fără ştirea sa la pregătirea, la modelarea, la dăltuirea chipului şi a corpului său pentru bine.

Hotărâţi-vă, acum, să vă comportaţi din ce în ce mai bine cu frumuseţea, considerând-o ca un limbaj al naturii vii, o modalitate de a vă apropia de Domnul. Pentru a avea o idee despre ce înseamnă adevărata frumuseţe, luminoasă, pură, luaţi un cristal, luaţi o prismă şi încercaţi să vedeţi cum trece lumina prin ele, şi devin atât de frumoase încât puteţi rămâne ore în şir în extaz în faţa acestor culori. Eu o fac deseori, eu mă bucur contemplând frumuseţea şi lumina şi vă sfătuiesc să o faceţi şi voi, veţi câştiga enorm din aceasta. Desigur, unii vor spune: „Eu nu sunt pregătit pentru aşa ceva, nu este pentru mine…”. Nu, nu este un bun raţionament. Dimpotrivă, trebuie să-şi spună: „Deşi eu nu sunt făcut pentru aşa ceva, deşi eu sunt slab, eu mă hotărăsc să mă hrănesc cu frumuseţe”. Atât timp cât veţi considera cât de limitaţi sunteţi acum pentru a vă decide ce puteţi face, veţi fi desigur mereu stopaţi.

Adevărata frumuseţe nu se găseşte în planul fizic, ea se află în altă parte. Desigur, pământul este frumos: plantele, munţii, lacurile, râurile… în comparaţie însă cu frumuseţea ce se găseşte în înalt, eu sunt obligat să afirm că întreaga frumuseţe a pământului păleşte. Frumuseţea este expresia celei mai mari perfecţiuni. Ea cuprinde inteligenţa, lumina, puritatea, muzica, culorile, parfumurile… De aceea, eu consider că frumuseţea este legată de Divinitate. Divinitatea înseamnă frumuseţe, iar eu vă spun că, dacă Dumnezeu însuşi nu ar fi fost frumos, dacă era numai înţelept, plin de iubire şi atotputernic, eu nu l-aş fi iubit atât de mult. Eu îl iubesc fiindcă El este frumos şi eu

vreau să fiu ca El.

Mulţi îl caută pe Dumnezeu fiindcă El este atotputernic, pentru că El este omniscient. Eu îl caut fiindcă El este frumos. Eu am o slăbiciune pentru frumuseţe. Ceea ce înseamnă că am o slăbiciune pentru perfecţiune. Cu atât mai bine, trebuie să avem astfel de slăbiciuni! Singura slăbiciune ce nu vă va fi reproşată, fiind chiar plină de măreţie, este slăbiciunea spre frumuseţe, dar spre frumuseţea divină. Eu vă voi spune deschis, eu am văzut unele fete foarte frumoase, dar şi unii bărbaţi foarte frumoşi, dar eu nu am fost atât de orbit de cele văzute, eu căutam mereu o altă frumuseţe, dincolo de forme… Ceea ce m-a salvat întotdeauna a fost iubirea mea pentru frumuseţe. Este valabil şi pentru voi, dacă aveţi această iubire pentru frumuseţe, veţi fi salvaţi.

Trebuie să căutaţi frumuseţea, dar nu frumuseţea exterioară, ci frumuseţea interioară. Dacă oamenii s-ar preocupa să se înfrumuseţeze interior, aşa cum se ocupă să o facă în exterior, ei ar fi nişte minuni. Din nefericire, tot ceea ce facem în exterior nu este de durată, trebuie să reîncepem foarte repede după aceea. În timp ce, ameliorările interioare poate că sunt lente, dar puteţi fi absolut siguri că ele sunt durabile. Aşadar, consacraţi cel puţin câteva clipe pe zi ca să vă înfrumuseţaţi. Trebuie să mergeţi în saloanele de înfrumuseţare, da… dar există saloane şi saloane! De exemplu, dimineaţa la răsăritul soarelui, iată un salon de înfrumuseţare! Fiindcă privind răsăritul soarelui, schimbaţi ceva în corpul vostru eteric, în corpul vostru astral, în corpul vostru mental. Natura, lacurile, pădurile sunt deopotrivă nişte saloane de înfrumuseţare. Dar cel mai bun dintre toate se află în voi înşivă, şi acolo trebuie să intraţi pentru a lucra; puteţi remedia zilnic câteva imperfecţiuni interioare învăţând să folosiţi culorile curcubeului.

În acest salon de înfrumuseţare interioară vă puteţi ameliora nu numai chipul, ci întreg corpul. Să nu vă mai ocupaţi-vă nici măcar cu trupul vostru actual, ocupaţi-vă să vă construiţi un corp nou: corpul luminii, corpul de slavă despre care vorbesc Scripturile. Fiecare Iniţiat se preocupă să-şi zămislească acest corp cu tot ce este mai subtil, mai pur, mai divin în el însuşi. De fiecare dată când poate trăi unele clipe sublime de poezie, de adoraţie, de sacrificiu, acestea constituie nişte materiale datorită cărora el lucrează asupra acestui corp ca asupra unei statui. El ştie că într-o bună zi îşi va părăsi corpul fizic ce este

muritor şi nu îl poate transporta în regiunile îndepărtate ale spaţiului. De aceea el lucrează asupra corpului său de slavă: toate aceste materiale ce le-a căutat foarte sus în timpul meditaţiilor, a contemplărilor sale, toate emoţiile sale sublime îi folosesc să îl formeze, iar corpul de slavă poate deveni atât de strălucitor şi puternic încât este capabil să ridice chiar corpul fizic şi să îl deplaseze în spaţiu…

Trebuie să iubiţi şi să vă doriţi frumuseţea. Frumuseţea ce nu se află în slujba a ceva superior poate aduce însă cele mai mari necazuri. Mulţi bărbaţi s-au sinucis din cauza unei femei frumoase, pentru că acea femeie provoca gelozia şi invidia tuturor! Frumuseţea trebuie să se afle în slujba unei idei pentru a-i înălţa pe oameni, altminteri ea devine periculoasă, ea este nocivă. Din nefericire, cele mai multe femei frumoase se folosesc de frumuseţea lor pentru a obţine ceea ce îşi doresc: banii, gloria, plăcerea, şi nu pentru a face bine altora, a-i face să evolueze, a-i înnobila, a-i face nişte poeţi. Frumuseţea este o lamă cu un tăiş dublu, ea poate face bine şi poate face şi rău. Aşadar, femeile, dar chiar şi bărbaţii trebuie să devină conştienţi de felul în care îşi folosesc frumuseţea, să nu uite niciodată că Cerul îi supraveghează. El le-a dăruit această bogăţie şi tot el se interesează cum este utilizat acest capital. Dacă el observă că se folosesc de acest capital numai pentru a-şi satisface capriciile şi propriul egoism, nu numai că mai târziu el le va lua această frumuseţe, dar el îi va pedepsi.

Ceea ce eu vă spun despre frumuseţe este valabil şi pentru toate avantajele ce le posedaţi: bogăţia, inteligenţa, gloria, forţa. Nu trebuie să vă doriţi niciodată să le folosiţi în propriul folos, ci să le puneţi în slujba unei idei divine.

Articol IX. Cap. 10 – Idealizarea ca modalitate de creaţie

Oamenii trebuie să nutrească nişte gânduri sacre unii pentru alţii. Datorită unor asemenea gânduri, ei îşi ajută toţi fraţii şi surorile să evolueze şi se sfinţesc ei înşişi.

Bineînţeles, această idee intră în contradicţie cu obiceiul adoptat de majoritatea lor de a nu vedea decât latura rea a oamenilor şi a lucrurilor. Când observăm lipsurile şi slăbiciunile altora, suntem consideraţi foarte inteligenţi. Cum nu există însă o lege conform căreia ceea ce vedem la alţii este reflectarea a ceea ce avem în noi înşine, cel care cultivă această atitudine îşi arată în realitate propriile deficienţe.

Să lăsăm însă deoparte această problemă şi să ne oprim asupra

consecinţelor atitudinii ce o preconizăm: să ne străduim să observăm mereu latura bună la ceilalţi. Desigur, mulţi vor spune că această iluzie ne va duce în nişte capcane şi vom plăti foarte scump: natura umană este prin esenţă rea, chiar religia o confirmă, de ce să ne amăgim? Ei bine, eu vă voi spune că nu aţi studiat cum trebuie, v-aţi oprit asupra răului, şi este adevărat că acesta există în om. Omul are însă şi un suflet, un spirit. Desigur, nu acest suflet şi acest spirit le vedem deseori manifestându-se, dar ele există şi pot apare să se exprime dacă li se pregătesc nişte condiţii favorabile.

Nu putem pregăti condiţiile pentru manifestările naturii divine în om concluzionând pentru totdeauna că omul este rău. Să nu vă închipuiţi că un înţelept nu observă latura rea a oamenilor; el o vede, el are ochii foarte dezvoltaţi pentru aceasta, dar nu se opreşte la aşa ceva, ştiind că nu poate ajuta pe cineva oprindu-se numai asupra defectelor şi a viciilor sale. Prin o astfel de atitudine, chiar le agravăm.

Un înţelept care ştie că bărbaţii şi femeile sunt nişte fii şi fiice ale Domnului se opreşte asupra acestui gând şi abordează toate fiinţele cu acest gând. El face o lucrare creatoare, fiindcă dezvoltă latura divină la toţi pe care îi întâlneşte, simţindu-se el însuşi fericit. Credeţi-mă, este cea mai bună modalitate de a acţiona cu alţii: să căutaţi să le descoperiţi calităţile, virtuţile, bogăţiile, concentrându-vă asupra lor. Pentru că, uneori, aceste aspecte sunt atât de bine ascunse încât nici măcar persoana respectivă nu le bănuieşte. Trebuie să ne obişnuim să aruncăm o privire în profunzimile fiinţelor, în loc să ne oprim asupra manifestărilor lor superficiale, ceea ce ne poate înşela enorm.

Este foarte uşor să găsim defectele. Pentru a găsi anumite virtuţi ce nu s-au manifestat încă, trebuie să posezi însă o întreagă ştiinţă. Fiecare dintre voi posedă în sinea sa nişte calităţi divine ce aşteaptă clipa să apară, iar eu mă ocup cu aşa ceva, eu caut la voi toate aceste calităţi ce nu au apărut încă. Eu lucrez astfel asupra voastră şi asupra mea, şi tot în acest fel trebuie şi voi să lucraţi. Iată de ce trebuie să hrăniţi nişte gânduri sacre unii pentru ceilalţi. Hrănind acest gânduri sacre, veţi înceta să vă opriţi asupra amănuntelor ce nu sunt de lăudat, şi vă veţi opri asupra principiului divin din fiinţe. Da, de ce să nu nutrim nişte sentimente sfinte pentru tot ce este divin, nemuritor în om? înfăptuiţi atunci o bună lucrare asupra voastră înşivă, ajutându-i astfel şi pe ceilalţi. În timp ce, dacă vă preocupaţi de defectele lor, vă faceţi rău fiindcă vă hrăniţi nişte murdării şi îi împiedicaţi şi pe ceilalţi

să evolueze. Câtă ignoranţă! Ne închipuim că îi vom ajuta pe alţii să se îndrepte subliniindu-le defectele, dar în realitate se produce exact contrariul.

Oamenii sunt răi, cruzi şi tot ceea ce vreţi, este adevărat, dar nu este un motiv să vă petreceţi viaţa observând şi vorbind numai despre aceasta. Desigur, trebuie să deschideţi ochii, dar este numai o jumătate din sarcina voastră. Dacă discreditaţi mereu pe cineva arătând că aveţi o părere proastă despre el, nu numai că nu va mai manifesta faţă de voi latura bună ce o posedă totuşi, dar el va căuta chiar să vă facă rău. În timp ce, dacă îi arătaţi încredere, el va încerca să nu vă dezamăgească. Uneori, chiar, trebuie să procedaţi astfel şi să aveţi o părere foarte bună despre cineva, fiindcă îi atingeţi amorul propriu; el încearcă să se autodepăşească şi astfel veţi reuşi să îl îndreptaţi. Ah da, iată adevărata pedagogie. Să nu vă închipuiţi că veţi putea ameliora fiinţele subliniindu-le fără încetare defectele şi considerându-le imbecile, incapabile, pentru că în acea clipă ele nu vor mai face niciun efort. Dacă aveţi o părere aşa de proastă despre ele, de ce s-ar mai strădui? Iar într-un final, ele devin cu adevărat incapabile, fiindcă aţi exersat asupra lor un fel de magie, iar ele au devenit hipnotizate, subjugate, paralizate.

Din nefericire, este atitudinea ce o arată mulţi părinţi, închipuindu-şi că îşi vor obliga astfel copiii să se amelioreze. De acum încolo, ei trebuie să ştie că este cea mai proastă atitudine.

Pentru a obţine ceva de la un copil, el trebuie mereu încurajat, aşa cum fac eu cu voi. Eu vă acord încredere, eu vă încurajez, chiar dacă văd că realitatea nu este tocmai extraordinară, şi astfel vă determin să progresaţi. Nu trebuie să adoptaţi o atitudine critică faţă de oameni, fiindcă în acea clipă îi paralizaţi, determinându-i să caute mijloacele de a se răzbuna într-o bună zi. Deseori, este de preferat să vă păstraţi părerile numai pentru voi. Aceasta nu înseamnă că trebuie să închideţi ochii şi să nu observaţi că cineva este pe cale să vă distrugă sau să vă ruineze. Nu trebuie însă să vă opriţi asupra acestui aspect, trebuie să vă spuneţi: „Săracul, el este aşa pentru moment fiindcă nu a avut timpul să se dezvolte, dar dacă eu mă voi concentra asupra spiritului său, asupra Divinităţii din el, el se va schimba într-o bună zi”. Aceasta este lucrarea înfăptuită de un Maestru asupra discipolilor săi, şi tot astfel el le accelerează evoluţia. Concentraţi-vă şi voi asupra acestei lucrări, a venit clipa să vă îndreptaţi spre nişte activităţi

spirituale.

Asupra acestei activităţi, eu nu o voi repeta niciodată îndeajuns, trebuie să se concentreze părinţii când copilul lor este încă foarte mic: să se gândească la toate calităţile şi virtuţile îngropate în sufletul şi spiritul acelui copil. În loc să se plângă de defectele sale şi să îi dea câteva palme la fund pentru a-l dezvăţa să mai facă anumite prostii, ei trebuie să se concentreze asupra scânteii divine ce locuieşte în copilul lor; iar copilul va face mai târziu nişte minuni fiindcă părinţii au ştiut să alimenteze această scânteie. Chiar atunci când doarme, ei pot să stea lângă patul lui şi, mângâindu-l uşor, fără să îl trezească, să îi vorbească despre toate calităţile bune ce le doresc să le vadă manifestându-se mai târziu la el: ei plasează astfel în subconştientul său nişte elemente preţioase care, atunci când el le va descoperi după mai mulţi ani, îl vor ocroti de multe greşeli şi pericole.

Este evident că, dacă nu iubiţi pe cineva deoarece v-a înşelat sau jignit, va fi greu să vedeţi Divinitatea care locuieşte în el. Dacă îl iubiţi, nu este greu, nu aveţi nevoie nici măcar să vă forţaţi. Problema se pune numai dacă nu îl iubiţi, şi trebuie să aveţi aşadar o metodă de lucru ce o folosiţi în mod conştient ştiind ce rezultate benefice va aduce. Pentru aceasta însă, nu trebuie să trăiţi numai în sentimente şi emoţii, trebuie să judecaţi, să vă controlaţi şi să ştiţi că, oprindu-vă veşnic asupra defectelor cuiva, îi cântaţi în strună, ajungând chiar să atrageţi în voi acele defecte, până când îl veţi depăşi în nedreptate, necinste sau viciu. L-aţi criticat şi faceţi mai rău!

Este ceea ce eu spun tineretului: în loc să vă iubiţi şi să vă respectaţi părinţii, voi îi criticaţi, dar aveţi grijă că riscaţi să faceţi mai rău ca ei mai târziu. Este încă prea devreme să îi criticaţi; arătaţi-le numai că îi depăşiţi în bunătate, inteligenţă, puritate, atâta tot. Să nu îi criticaţi însă, fiindcă veţi trezi şi atrage în voi aceleaşi defecte.

Eu sunt conştient că spusele mele nu pot fi încă acceptate. În viitor, toţi vor învăţa să înfăptuiască această lucrare a gândului, proiectându-şi cu ajutorul gândului părinţii, prietenii şi toate fiinţele întâlnite, în regiunile luminii. Ei nu vor mai găsi nicio plăcere denigrându-le şi murdărindu-le, dimpotrivă, ei vor găsi fericirea oprindu-se numai asupra naturii lor superioare, naturii lor divine.

De altfel, când vorbiţi despre calităţile cuiva, chiar dacă păreţi că exageraţi puţin, nu, nu exageraţi, fiindcă aceasta depinde la ce parte din el însuşi vă referiţi. Deseori, când vorbiţi de cineva, nu este el, în

realitate sunt intestinele sale, sexul său, stomacul său sau picioarele sale (ce nu sunt spălate!) în realitate, el este o divinitate. Este spus în Cărţile Sfinte că noi suntem nişte dumnezei. Dar de ce aceşti dumnezei nu se manifestă? Ei sunt înmormântaţi undeva, îngropaţi sub nişte straturi de impurităţi; nu îi puteţi descoperi, dar ei există şi pe aceşti dumnezei trebuie să îi facem să apară.

Să luăm acum cazul bărbaţilor şi al femeilor, cum se consideră ei reciproc. De foarte tânăr deja, eu m-am obişnuit să consider femeia ca o expresie a Mamei Divine. Eu observam bine că majoritatea femeilor nu se manifestau chiar într-un mod divin, dar eu ştiam deopotrivă că prin această atitudine aveam de câştigat. Eu am dorit să văd femeia frumoasă, delicată, plină de iubire, fidelă, stabilă (ceea ce nu este mereu, dar în sfârşit!) fiindcă în acea clipă eu eram cel care mă împlineam. Toţi ceilalţi vor spune că sunt un naiv, că mă înşel. Eu ştiu însă că mă înşel! Numai că, înşelându-mă, eu găsesc adevărul, adevărul adevărat. Fiindcă în realitate, astfel este femeia în înalt: o splendoare. Dar în lumea de jos, ce vreţi… Este adevărat deopotrivă şi în cazul bărbaţilor.

Nenorocirea constă în faptul că oamenii doresc să se cunoască în nişte canale. Ah, nu, ei trebuie să se cunoască pe nişte culmi; acolo lucrurile stau altfel. Eu nu sunt însă înţeles, această practică nu este acceptată, şi devenim prozaici, ne pierdem inspiraţia. „Trebuie să fim realişti, spun oamenii, este o idioţenie să îi idealizăm pe bărbaţi şi femei". Da, poate că este o idioţenie.

Este ceva idiot, dar este frumos. În timp ce realitatea lor este urâtă, iar în această realitate, fără a-şi da seama, ei îşi distrug sufletul, spiritul, ei îşi distrug rădăcinile existenţei lor.

Cineva îmi va obiecta: „Este foarte periculos ceea ce cereţi! Bărbatul care idealizează femeia, ce va face când va vedea – fiindcă va fi obligat să vadă – că nicio femeie nu corespunde la ceea ce el îşi imaginează? El va fi atât de decepţionat!" Ah, da, el va fi decepţionat; dacă el nu ştie de ce şi cum să înfăptuiască această lucrare de idealizare, el va fi decepţionat, el va cădea de foarte sus. În realitate, idealizarea este o lucrare magică de creaţie, dar ea nu ne împiedică să ştim cum să ne comportăm cu fiinţele pe care le idealizăm astfel.

Atunci când vă spun că eu doresc să consider femeile ca nişte divinităţi, în realitate eu ştiu foarte bine dacă este adevărat sau fals, de ce mi-aş face nişte iluzii? Eu o fac totuşi, ştiind că în acest fel energiile

mele se îndreaptă spre culme, şi atunci totul devine frumos, expresiv, toate femeile întâlnite constituie un izvor de binecuvântări, de inspiraţii şi descoperiri pentru mine. Eu nu sunt nici pictor, nici sculptor, nici poet, nici muzician, dar eu trăiesc în frumuseţea culorilor, a formelor, a sunetelor, şi eu sunt încântat. Iar dacă mi se spune: „Ce este atât de încântător?

Dacă aţi cunoaşte numai viciile acestor creaturi care vă provoacă atâta bucurie!" eu răspund că nu doresc să le cunosc. Eh bine, dacă ele au nişte vicii, acestea sunt ale lor, iar bucuria este pentru mine. De exemplu, într-un oraş există atâtea lucruri frumoase de văzut! Există însă şi nişte canale. De ce să vă doriţi să vizitaţi nişte canale? Rămâneţi printre monumente, urcaţi pe tumul Eiffel – simbolic vorbind! De acolo, veţi vedea cel puţin o panoramă minunată.

Dacă tendinţa de idealizare provoacă la anumite persoane nişte rezultate catastrofale, este pentru că ele nu au ştiut să se menţină în idealizare: ele au părăsit-o pentru a coborî în realizare! Dacă nu ar fi coborât, dacă nu ar fi dorit să se apropie puţin de fiinţa pe care au idealizat-o, această bucurie, această fericire ar fi continuat pentru ei. Iată cum idealizarea devine un adevărat pericol în mâinile unui neştiutor; prăpăstiile îl aşteaptă. În timp ce, în mâinile unui Iniţiat, ea devine cea mai mare sursă de binecuvântări.

Idealizarea este o lucrare magică, este cea mai bună modalitate de a evolua, dar eu o repet, numai dacă se continuă mereu în acest sens, a nu dori într-o bună zi de a cunoaşte mai de aproape, a atinge, a gusta etc, altminteri este ca în cazul unor copii care demontează un ceas deşteptător ca să vadă cum funcţionează: el se opreşte. Din nefericire, cei mai mulţi procedează în acest fel cu toate creaturile Domnului: ei vor să vadă ce se află înăuntru, iar înăuntru se află intestinele, toate viscerele. De ce să ne dorim neapărat să vedem aşa ceva?

Trebuie să idealizaţi femeile, bărbaţii, dar să nu părăsiţi această idealizare; numai astfel vă veţi afla la adăpost. Dacă ieşiţi din această fortăreaţă, s-a terminat, apar toate decepţiile, apoi ceilalţi vă vor reproşa: „Vedeţi, aţi fost avertizaţi!" Veţi fi obligaţi în acest fel să recunoaşteţi că ei au dreptate. În realitate, ei nu au dreptate. Ei au dreptate numai pentru că voi sunteţi slabi şi neştiutori. Dacă sunteţi puternici şi luminaţi, voi veţi avea veşnic dreptate.

Acum, eu v-aş mai adăuga ca o completare că acest exerciţiu de

idealizare îl puteţi face şi pentru voi înşivă. După ce v-aţi conştientizat îndeajuns toate lipsurile şi imperfecţiunile, vă veţi decide că atingeţi perfecţiunea, nicio calitate şi nicio posibilitate nu vă vor lipsi. Iată o lucrare magică, datorită căreia vă veţi accelera perfecţiunea. Atât timp cât aveţi despre voi imaginea a ceea ce sunteţi pentru moment, sunteţi reţinuţi în gradele inferioare ale evoluţiei, fiindcă această imagine mediocră, prozaică despre voi înşivă acţionează asupra voastră şi nu puteţi avansa. În timp ce, dacă vă formaţi despre voi o imagine sublimă asupra căreia vă puteţi concentra, această imagine va acţiona deopotrivă asupra voastră provocând alte vibraţii, alte elanuri, pentru că veţi dori să atingeţi această imagine, şi veţi face astfel nişte progrese. Altminteri, veţi stagna şi nu veţi cunoaşte niciodată realitatea.

Veţi spune: „Dar ce realitate? Ceea ce sunt constituie realitatea!" Ah, nu, această realitate nu este încă reală, ea este o iluzie. Adevărata realitate este ceea ce este ideal, divin, iată singura realitate. Restul, pe care îl considerăm ca o realitate, este o iluzie, o minciună. Putem cunoaşte realitatea numai idealizând, divinizând toate fiinţele şi pe noi înşine. Este exact ceea ce hinduşii numesc Juani-yoga. Juani-yoga nu este altceva decât un proces de idealizare. Discipolul se caută pentru că doreşte să se afle pe culme cu Dumnezeu însuşi şi să poată spune: „Eu sunt El", sau cum însuşi Iisus spunea: „Eu şi Tatăl Meu una suntem".

Adevărata idealizare este de a regăsi realitatea că noi ne aflăm undeva în altă parte, dar nu aici. Creând în noi înşine o imagine ce îmbracă întreaga perfecţiune, hrănind-o, întărind-o, încet-încet această imagine ne sculptează, ne modelează, pătrunde în noi şi devenim o altă creatură, mai bună ca înainte.

De îndată ce o fiinţă a reuşit să-şi formeze această imagine divină despre ea însăşi, oriunde s-ar duce, această imagine divină influenţează binefăcător creaturile, chiar animalele, plantele şi pietrele, întreaga natură, fiindcă ies din ea nişte raze, nişte forţe, nişte vibraţii ce acţionează favorabil, instalând peste tot ordinea, echilibrul, armonia.

Mulţi oameni doresc să fie iubiţi şi fac tot ce este posibil pentru aceasta! Din nefericire, ceea ce fac este numai ceva exterior, ei nu s-au gândit niciodată că, pentru a fi iubit, trebuie să te schimbi în interior, da, să-ţi schimbi vibraţiile, făcându-le mai domoale, mai uşoare, mai

armonioase, acest lucru fiind posibil numai dacă ai creat în tine însuţi o imagine divină.

Acum, la fel cum există un pericol în a-i idealiza pe alţii, dacă uitaţi că este vorba despre un exerciţiu, tot aşa există un pericol şi în idealizarea de sine, închipuindu-vă că perfecţiunea s-a instalat deja. Vă purtaţi în aşa fel încât deveniţi ridicoli şi ceilalţi nu vă mai pot suporta. Trebuie să lucraţi asupra imaginii voastre din înalt, fără să vă închipuiţi însă că sunteţi deja o divinitate aici pe pământ. Altminteri, veţi auzi ce spun ceilalţi: „Acesta se crede perfecţiunea întruchipată, dar este de fapt un idiot!" şi ei au dreptate.

Oricare ar fi lucrarea măreaţă ce o înfăptuiţi în interior, continuaţi să vă comportaţi cu modestie faţă de ceilalţi. Închipuiţi-vă că sunteţi frumoşi, luminoşi, surâzători, că îndepliniţi voinţa Domnului, că înotaţi în lumină, că reuşiţi să vă regăsiţi aşa cum aţi fost în trecutul îndepărtat, lângă Domnul, cum trebuie să fiţi în viitor… dar fiind conştienţi că aceasta nu s-a întâmplat încă în planul fizic.

Întreaga splendoare, toate bogăţiile ce le posedăm în înalt trebuie să le facem să coboare şi să se concretizeze în planul fizic, pentru a realiza Cerul pe pământ. Cerul înseamnă tot ce este frumos şi perfect în lumea ideilor, şi trebuie să îl facem să coboare pe pământ, adică în corpul nostru, înlocuind toate particulele corpului nostru fizic prin nişte particule indestructibile, cristaline, nemuritoare. Iată o lucrare sublimă, măreaţă, pe care aproape nimeni nu o concepe şi nu o înfăptuieşte, şi care este totuşi singura ce merită să fie realizată.

Articol X. Cap. 11 – Capodopera vie

Totul depinde pentru om de scopul ce şi l-a fixat în viaţă, de ceea ce el vrea să obţină, într-un cuvânt totul depinde de idealul său, pentru că acest ideal nu rămâne inactiv, el acţionează asupra sa şi produce nişte efecte: el curăţă, ordonează, sculptează, armonizează. Totul în viaţa unei fiinţe se modelează, se plămădeşte şi ia o formă în funcţie de idealul ei. Dacă acesta nu este nici înalt, nici nobil, ci numai unul pur pământean şi material, tot ceea ce omul face, simte şi gândeşte se modelează după acest ideal şi el nu trebuie să se mai mire apoi dacă îi lipseşte ceva şi nu este fericit.

Nu trebuie să vă preocupe dacă acest ideal este irealizabil, inaccesibil; trebuie să fiţi preocupaţi numai să îl faceţi perfect, sublim, divin. Nu are nicio importanţă cât timp vă va lua pentru a-l realiza.

Înaltul ideal este o fiinţă vie, reală, puternică, ce are mijloacele

de a ne hrăni şi a ne potoli setea pe veşnicie. Neînţelegând acest adevăr, oamenii se lipsesc mereu de ceea ce există mai bun: ei îşi aleg un ţel foarte apropiat, uşor, material, şi în curând vor întâlni numai vidul. Un ideal posedă o virtute magică: cum este legat de noi, el ne aduce fără încetare din regiunea care este a sa nişte particule şi nişte curenţi benefici. Pentru că noi l-am format, fiindcă ne gândim la el şi îl iubim, el este mereu pregătit pentru a ne face să beneficiem de bogăţiile sale, şi vom întâlni astfel într-o bună zi în viaţa noastră noile condiţii pregătite de acest ideal. Pentru aceasta, trebuie însă să îl iubim, să ne gândim la el, să îl hrănim şi, în ciuda imensităţii şi a distanţei ce ne separă de el, să îl legănăm în inima şi sufletul nostru. Iată cea mai mare înţelepciune şi cel mai mare adevăr!

De acum înainte, trebuie să învăţaţi să vă autodepăşiţi, să învingeţi totul pentru a forma acest ideal, ştiind că este o fiinţă care trăieşte în lumea divină şi că, fiindcă există nişte legături între el şi voi, el se însărcinează să vă scoată din toate complicaţiile, din toate necazurile, din toate mizeriile. Numai că, unde se află acum această credinţă, această cunoaştere şi această voinţă capabile de a forma un asemenea ideal?

Cei care nu cunosc aceste mari adevăruri lucrează cu nişte materiale fărâmicioase şi în nişte condiţii nesigure. Apoi ei suferă şi se plâng, dar a cui este vina? Ei nu priveau prea sus, ei se mulţumeau cu tot soiul de lucruri mărunte, fără să ştie că acestea erau alcătuite din nişte materiale foarte obişnuite. Pentru că şi în acest caz legea afinităţii are deopotrivă un rol de jucat: cu un ideal obişnuit atragem neapărat elementele cele mai întunecate şi mai puţin rezistente. Voi trebuie să căutaţi mereu cât mai sus, din ce în ce mai sus, în Cer, în lumină, în imensitate, în profunzimea spirituală a fiinţei voastre, materialele ce vor forma toate organele corpului şi creierului. Este posibil numai dacă vă alegeţi idealul cel mai înalt, sublim.

În cea mai mare parte a timpului, oamenii îşi închipuie că, în măsura în care ei îşi pot exersa meseria sau activitatea ce le-au ales, idealul lor este realizat. De ce se plâng însă ei că simt în interior un vid, ca şi cum le-ar lipsi ceva? Nu este logic, fiindcă au obţinut deja tot ce şi-au dorit… în realitate, atât timp cât ei nu vor avea un înalt ideal, le va lipsi mereu ceva, pentru că numai înaltul ideal poate umple toate golurile în om; el pătrunde şi se strecoară peste tot, el aduce împlinirea. Eu nu vreau să spun că nu trebuie să aveţi o meserie, că nu

trebuie să fiţi nici savanţi, nici artişti, nu; dar nu veţi găsi aici nemurirea, veşnicia, împlinirea. Trebuie să lucraţi, să aveţi o activitate fiindcă este necesar în viaţă, dar oprindu-vă aici, sperând să găsiţi fericirea, lumina, cunoaşterea, puterea, înflorirea absolută, este imposibil, Dumnezeu nu le-a pus aici. El a oferit anumite posibilităţi, dar nu nişte posibilităţi absolute pentru sufletul şi spiritul nostru. Pentru a atinge împlinirea, trebuie ceva în plus.

Aşadar, iată cea mai bună soluţie: să aveţi tot ce vă este necesar în viaţă, dar idealul vostru să nu se afle aici. Idealul vostru trebuie să se afle atât de sus încă să nu îl puteţi nici chiar voi atinge. În acea clipă vă aflaţi în adevăr: ştiţi că nu veţi putea împlini acel ideal chiar în mii de ani, dar îl iubiţi, vi-l imaginaţi, sunteţi alături de el, îi vorbiţi, iar el este cel care menţine echilibrul în voi, el vă aduce bucuria Cerului, el transformă tot ce este rău şi va face într-o bună zi din voi o divinitate.

Cea mai mare înţelepciune, cel mai mare secret magic este de a şti dinainte că nu vă veţi împlini niciodată idealul, dar că menţinându-l mereu prezent în voi, îl realizaţi deja de o anumită manieră, fiindcă deveniţi din ce în ce mai senini, mai luminoşi şi mai puri. Idealul vostru rămâne irealizabil şi voi spune chiar că aproape nu contează dacă el se realizează, deoarece voi beneficiaţi zilnic de bogăţiile sale. Sub ce formă? Sub toate felurile de forme… Poate că vă va părea absurd, dar tocmai în această absurditate câştigaţi mult! Toţi cei care nu înţeleg aceasta nu vor găsi niciodată esenţialul.

Mulţi vor spune: „Da, dar eu mă cunosc, eu sunt atât de slab, atât de neştiutor, eu nu voi reuşi niciodată”. Iată cum astfel ei capitulează… fiindcă nu au înţeles nimic. Omul şi-a pierdut încrederea în divinitatea sa, el nu mai ştie că este un fiu al Domnului şi ceea ce posedă, îngropat în el, o scânteie divină ce trebuie să o lucreze pentru a o face să ţâşnească. De acum înainte, trebuie să acceptaţi şi să aprofundaţi această filosofie ce ne învaţă că noi suntem toţi moştenitorii Tatălui nostru Celest, şi că el doreşte să ne împărtăşească întreaga sa cunoaştere, întreaga sa iubire, întreaga sa splendoare, întreaga sa putere. Iată cum ne apropiem de înaltul ideal: ne modelăm după Domnul şi nu după slăbiciune, boală şi moarte. Ne modelăm după un ideal cu adevărat divin ce locuieşte în Cer şi care ne surâde de sus, ne ocroteşte, ne alină, ne trimite tot ce avem nevoie. Orice s-ar întâmpla, menţineţi-vă acest înalt ideal.

Când un scafandru coboară în mare pentru o misiune, el este

legat cu nişte cabluri şi tuburi de o barcă unde se află nişte oameni pentru a-l supraveghea, iar dacă este în pericol, el face nişte semne şi este scos la suprafaţă sau i se trimite ajutor… Cei mai mulţi oameni se aseamănă cu nişte scafandri rătăciţi în mare, fără ca nimeni să le poate sări în ajutor: ei nu sunt legaţi de un înalt ideal şi devin singuri, părăsiţi, expuşi celor mai mari pericole. În timp ce, aceia care au un înalt ideal se pot scufunda liberi, pot ieşi din apă, se pot scufunda din nou, pot respira; ei nu riscă nimic fiindcă idealul lor veghează asupra lor, îi susţine şi le furnizează nişte particule încă necunoscute. Ei sunt nişte copii ai Domnului care respiră o atmosferă mai pură.

Se pot face şi alte comparaţii, spunând că înaltul ideal este ca un transformator electric ce modifică tensiunea curentului. Atmosfera fluidică în care trăim este străbătută de nişte unde şi vârtejuri de o putere nemaipomenită ce provoacă la anumite persoane unele tulburări psihice şi chiar fizice; cel mai bun mijloc de a ne proteja de aceşti curenţi este de a avea un înalt ideal care, ca un transformator, le reduce intensitatea şi îi face suportabili. Câţi doresc însă să aibă acest ideal?

Nu puteţi avea o idee despre toate minunile pe care înaltul ideal este capabil să le producă în voi. El este ca un sculptor care vă modelează, vă dă o formă, şi tocmai aici se află gradul superior al artei: să ajungi să te pictezi, să te sculptezi, să te modelezi pe tine însuţi, să-ţi scrii propria carte. Eu îi iubesc pe artişti; arta este o poartă deschisă pe Cer, o cale spre Divinitate, dar în ciuda acestui fapt eu consider că mai există nişte grade superioare ale artei. Artiştii creează frumuseţea, dar ea rămâne în afara lor, fiindcă ei nu lucrează asupra propriei materii.

Eu am primit într-o bună zi vizita unui tânăr sculptor; el era atât de mândru că este sculptor! El se comporta arogant, critica totul. Am început să vorbesc cu el: „Sunteţi sculptor?

— Da.

— Ah, ah. Cunoaşteţi toate legile sculpturii?

— Cum de nu!

— Ei bine, eu nu cred.

— Cum aşa, nu credeţi? Eu am creat nişte opere.

— Este posibil, dar când vă privesc… (eu nu am spus totuşi „mutra”) chipul atât de deformat, eu sunt obligat să constat că nu cunoaşteţi nimic din legile adevăratei sculpturi, fiindcă dacă le-aţi fi cunoscut, aţi fi început prin a le aplica asupra dumneavoastră înşivă.

Nu-mi spuneţi mie că sunteţi sculptor. Nimic pe chipul dumneavoastră nu arată aceasta". Desigur, el a fost uimit şi a început să dea înapoi.

Da, nici pictorul care nu lucrează niciodată asupra culorilor aurei sale nu este pictor. Muzicianul care nu s-a gândit niciodată să-şi acordeze intelectul, inima şi voinţa, nu cunoaşte încă armonia. Trebuie să înţelegeţi ce înseamnă adevărata artă. Ce poate fi mai frumos decât să fii un artist în propriile gânduri, sentimente, gesturi, cuvinte, priviri?... Iar el are zilnic o expoziţie de prezentat în faţa îngerilor. Ei ne privesc fără încetare. Atunci, de ce aţâţi artişti îşi distrug viaţa şi sănătatea, jucând un teatru prost, făcând pe grozavii, lăsându-se aplaudaţi de nişte idioţi, când fiecare are zilnic un public angelic care aşteaptă să îi admire operele?

Acela care lucrează în forul său interior cu precizie, cu exactitate, cu claritate, folosind cele mai frumoase culori şi cele mai frumoase forme, nu se va plânge că nu este apreciat, recunoscut de oameni: el ştie, el simte că lucrarea sa se află în sine, el nu se poate descuraja, el nu se poate îndoi. Veţi spune: „Da, dar nu se vede nicio operă de-a sa". Poate că pe moment aşa stau lucrurile, da, dar eu v-am spus că există în lumea invizibilă alte creaturi care vă privesc, contemplează această expoziţie, iar apoi ele se pronunţă, ele „cumpără"...şi el devine un artist celebru în înalt! Iar dacă într-o bună zi aceste entităţi se decid să îl facă renumit aici pe pământ, pentru ele este foarte uşor. El nu trebuie să caute însă această glorie terestră; el trebuie să caute să satisfacă şi să încânte numai lumea invizibilă, spunând zilnic: „Aşadar, astăzi ce părere aveţi despre opera mea?"

În viitor, un artist nu va mai fi judecat după scrierile, picturile sau sculpturile sale, va exista dorinţa de a-l cunoaşte pe autor însuşi pentru a-i admira poezia, muzica ce vor emana din el şi din întreaga sa existenţă. Fiecare va dori să trăiască o viaţă poetică, să exprime muzica prin gesturile, gândurile, sentimentele sale, fiecare va dori să-şi deseneze propriul chip şi va lucra să se sculpteze după imaginea Domnului. Desigur, pentru a crea în această manieră, trebuie mult timp, multe strădanii, multă muncă, dar nu trebuie să ne oprim la chestiunea timpului. Creaţiile produse de om în exteriorul său nu îi aparţin. Fiind exterioare lui şi materiale, ele vor dispărea într-o bună zi, iar el însuşi, când va reveni din nou pe pământ, va trebui să-şi reînceapă opera. În timp ce, un adevărat pictor, un adevărat sculptor, un adevărat poet care lucrează asupra sa însuşi nu se va separa

niciodată de operele sale, el le va aduce cu sine când va reveni într-o viitoare viaţă. Pentru că lucrarea înfăptuită asupra ta însuţi durează pe veşnicie.

Eu nu neg că artiştii au lăsat nişte capodopere nemuritoare ce inspiră şi determină evoluţia întregii omeniri, dar după Ştiinţa Iniţiatică, după Inteligenţa Cosmică care mi-a revelat scopul creaţiei, nu trebuie să ne oprim aici, deoarece există încă grade superioare ale artei. Eu admir catedralele, simfoniile şi statuile, dar adevăratul ideal constă în a împlini toate aceste splendori în tine însuţi, a fi tu însuţi tablourile, statuile, poezia, muzica, dansul… Veţi spune: „Nu va profita însă nimeni de acest capodopere!" Vă înşelaţi. Adevăraţii instructori ai omenirii care se creau pe ei înşişi, care se scriau pe ei înşişi, tulburau întreg pământul prin simpla lor prezenţă, fiindcă se vedeau şi se auzeau prin intermediul lor toate culorile, toate formele, toate poemele, întreaga muzică din lume. O fiinţă care se creează pe sine, care îşi scrie ea însăşi propria carte, face mult mai mult pentru omenire decât toate bibliotecile, toate muzeele şi toate capodoperele de artă, pentru că acestea sunt moarte, în timp ce ea este vie!

Este un artist adevărat acela care şi-a luat ca materie de sculptat propria piele, ca pânză de pictat chipul şi trupul său, ca lut de modelat gândul său şi sentimentele sale. El vrea ca frumuseţea şi armonia creaţiei să treacă prin el. Acest artist creează arta noii culturi care vine.

Frumuseţea este un lucru viu al cărei izvor rămâne ascuns în cel mai profund ungher al fiinţei, dar care ţâşneşte şi se revarsă până la suprafaţa corpului, inundând pielea, privirea, surâsul şi chiar glasul. Numai gândurile luminoase şi sentimentele de iubire dezinteresată pot crea însă frumuseţea. În acea clipă, nimic nu poate împiedica să emane încet-încet din ea parfumul florilor ce se deschid şi al fructelor ce se coc în grădina sufletului său.

Articol XI. Cap. 12 – Construcţia templului

Iisus a spus: „Noi suntem templu al Dumnezeului celui viu". Da, atunci când o fiinţă umană a ştiut să-şi întărească voinţa, să-şi purifice inima, să-şi lumineze intelectul, să-şi lărgească sufletul şi să-şi sfinţească spiritul, ea devine un adevărat templu: însuşi corpul ei fizic este un templu, şi ea poate chema Divinitatea să locuiască acolo.

Există numeroase temple în lume şi ele îşi au raţiunea lor de a exista. Atât timp cât oamenii nu sunt suficient de evoluaţi pentru a înţelege adevărurile esenţiale, suntem obligaţi să le prezentăm religia

sub un aspect material, tangibil. Dacă într-o zi ei reuşesc în sfârşit să evolueze, să trezească în ei anumiţi centri spirituali – cei pe care filosofia hindusă îi numeşte chakre – ei ajung la o înţelegere superioară a lucrurilor şi încep să părăsească formele exterioare ca nefiind atât de vii, intense şi puternice cu acelea ce le trăiesc în interior.

Desigur, datorită pasiunii tuturor credincioşilor care le-au construit şi au venit să se roage în ele de veacuri, bisericile, templele poartă amprentele unui element sacru. Chiar cele mai frumoase basilici, cele mai splendide catedrale nu pot fi comparate cu un corp uman care a fost purificat, sfinţit şi a devenit un adevărat templu. Domnul ascultă şi împlineşte rugăminţile omului numai dacă acesta este un templu şi se roagă în propriul templu.

Din nefericire, cei mai mulţi oameni nu se îngrijesc deloc de templu, ei îl distrug fără încetare, folosindu-se de el pentru a face tot felul de nebunii. În acel moment, el nu mai este un templu, devine o cocioabă, un bordei plin de gunoaie unde animalele aleargă peste tot. Ca şi în templul din Ierusalim unde vânzătorii aduceau tot felul vite şi păsări de curte pe care le vindeau. Nimeni nu era indignat, toată lumea considera că este ceva normal. Dar Iisus a luat nişte frânghii pentru a face un bici şi i-a alungat pe toţi spunând: „Luaţi acestea de aici. Nu faceţi casa Tatălui Meu casă de negustorie”.

Aşadar, să nu vă purtaţi ca negustorii din templu, să nu faceţi din corpul vostru un bârlog de animale, fiindcă Domnul nu va veni desigur să locuiască în el, ci nişte entităţi inferioare, nişte nepoftiţi cărora le plac mult murdăriile şi se hrănesc cu materii impure.

Oamenii sunt însă neştiutori, ei nu ştiu că ducând o viaţă mediocră, animalică, ei schimbă vibraţiile particulelor, ale atomilor corpului lor; aceste vibraţii haotice atrag toate impurităţile în jurul lor, ei devenind astfel nişte depozite de gunoaie! Desigur, toate aceste materiale care nu sunt strălucitoare, uşoare, subtile, încep apoi să fermenteze, să provoace în ei nişte boli fizice şi psihice, dar ei nu înţeleg, ei nu văd raportul dintre modul lor de viaţă şi starea în care se găsesc. Şi totuşi este simplu.

Aşa cum v-am spus deseori, putem învăţa multe observând insectele. De exemplu, s-a observat de multe ori că, lăsând puţină hrană împrăştiată acasă, după puţin timp apar insectele. Datorită cărui fler, cărei radiestezii reuşesc ele să descopere, de la distanţe foarte

mari, prezenţa acestor resturi? De îndată ce resturile sunt înlăturate, insectele dispar.

La fel se întâmplă şi în planul psihic. Şi acolo există tot felul de gângănii care simt de departe impurităţile şi vin să se hrănească. Peste tot, în toate domeniile, totul constituie o hrană pentru unul sau altul. Creaturile nocive, rele, întunecate au nevoie să se hrănească, iar creaturile luminoase, creaturile celeste, la fel. Eu am explicat chiar într-o altă conferinţă că şi Dumnezeu se hrăneşte… da, să nu vă îngroziţi. Dacă omul se hrăneşte, de ce nu s-ar hrăni şi Domnul? El se hrăneşte, iar Serafimii sunt cei care îl hrănesc oferindu-i emanaţiile lor, adică nişte substanţe atât de fine, de pure, de preţioase, despre care ne putem face cu dificultate o idee.

Aşadar, să nu uitaţi, de îndată ce lăsaţi în dezordine în sinea voastră ceva ce începe să putrezească, să se mucegăiască, entităţile din lumea invizibilă aleargă să se desfete.

Observăm aţâţi oameni neliniştiţi, îngrijoraţi, nefericiţi! este dovada că nu pot obţine prezenţa Domnului în ei, prezenţa Domnului care i-ar lumina, i-ar uşura. De ce nu pot? Să-şi pună singuri întrebarea… Fiindcă au introdus în corpul lor tot felul de murdării, au deschis uşile unor creaturi infernale, fără să se gândească niciodată că tocmai din acest motiv Dumnezeu nu vine să locuiască în ei sau nu îşi trimite pe unii din îngerii săi. Atunci când o fiinţă a devenit de o puritate absolută, nu Domnul însuşi va veni să se instaleze în ea; El poate însă trimite unul sau mai mulţi dintre reprezentanţii săi, nişte îngeri sau nişte genii. Acum, dacă aţi uitat să vă purificaţi corpul şi vă aflaţi în frig şi întuneric, trebuie să trageţi o concluzie şi să spuneţi: „Este adevărat, eu am făcut tot ce am putut ca să ajung aici: eu am introdus nişte entităţi întunecate şi am fost părăsit acum de Cer". Iată ce trebuie să vă spuneţi, fiindcă este adevărul.

Aşadar, trebuie să vă gândiţi zilnic să vă purificaţi, să înlăturaţi anumite gânduri, anumite sentimente obscure, întunecate, pentru a le înlocui cu altele, pure, subtile, luminoase. Astfel vă construiţi templul. Acest templu este numit corpul de slavă, corpul de lumină, corpul lui Hristos (*A se vedea „Corpul învierii" în „Crăciunul şi Paştele în tradiţia iniţiatică"* (*Colecţia Izvor nr. 209*). Vă amintiţi, atunci când Iisus a fost transfigurat pe muntele Tabor, discipolii săi l-au văzut întreţinându-se cu Ilie şi cu Moise, înconjurat de o lumină orbitoare. Ei bine, era corpul său de slavă care parcă i-ar fi incendiat corpul fizic. Corpul de slavă

este în fiecare dintre noi ca un atom minuscul ce trebuie să îl însufleţim, să îl mărim, atrăgând din spaţiu particulele cele mai pure, cele mai luminoase.

Pentru că Iisus l-a iubit pe Domnul, luându-l ca model, o mulţime de fiinţe şi de forţe au venit să îl ajute în lucrarea sa de transformare a materiei. Idealul său era de a se asemăna cu Tatăl său Celest fiindcă a spus: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este". El a chemat atunci toate creaturile din ierarhia divină şi în timp ce îşi consacra întreg timpul contemplării Domnului, iubindu-L şi vorbind cu El, ele au venit să înlocuiască particulele corpului său prin nişte particule luminoase şi divine, ele au venit să sfinţească totul în el.

Iisus nu s-a ocupat cu înlocuirea fiecărei celule, fiecărei particule a corpului său, niciun om nu o poate face. Există alte entităţi care ştiu să modifice structura materiei, iar noi nu trebuie decât să le invităm. Aceasta este lucrarea noastră, iar ele fac cealaltă jumătate a lucrării. Ce face agricultorul? El însămânţează: este o jumătate de lucrare. Apoi ploaia, soarele şi nenumărate entităţi care trăiesc în apă, în aer, în pământ, încep să lucreze asupra seminţelor, şi aceasta reprezintă a doua jumătate. Agricultorul nu se ocupă cu aşa ceva, nu este treaba lui. Treaba lui este să însămânţeze. În acelaşi fel, un Iniţiat însămânţează nişte grăunţe, declanşează anumite procese, le orientează, iar apoi întreaga natură şi toate puterile cosmosului se însărcinează să înfăptuiască restul.

Noi avem cu toţi datoria, obligaţia, de a ne sfinţi corpul ca un templu al Domnului, pentru ca numai spiritele luminoase să vină să îl locuiască, şi chiar ca Duhul Sfânt să coboare într-o bună zi pentru a-şi face aici locuinţa. În acea clipă, nimic nu ne va lipsi, vom dobândi cunoaşterea, puterile, vom trăi în admiraţie şi extaz, pentru că acest templu atât de perfect al corpului nostru va vibra la unison cu acest templu imens care este întregul univers. Datorită corpului nostru vom comunica într-o bună zi cu întreg cosmosul.

Domnul se află peste tot în natură. Natura este locuinţa sa şi templul său. Lucrând la construcţia propriului templu, noi comunicăm cu toate celelalte temple care sunt nenumărate în univers. Noi începem să primim viaţa universală, să trăim în conştiinţa cosmică.

Articol XII. Postfaţă

Eu aş dori să concluzionez această mică carte făcând câteva

observaţii de o importanţă capitală pentru viitorul artei şi chiar al omenirii.

Observând evenimentele (fiindcă, trăind în această lume, eu nu pot să nu observ ceea ce se întâmplă în ea), eu constat că, din ce în ce mai mult, oamenii sunt pe cale să piardă ceva esenţial. Există multe semnale în acest sens: ei nu mai ştiu ce să creadă şi încotro să se îndrepte, şi în pofida culturii, în pofida ştiinţei, a progreselor făcute în toate domeniile, ei devin din ce în ce mai nesiguri şi îngrijoraţi. După părerea mea (am şi eu dreptul de a mă pronunţa, aşa cum o face toată lumea), ceea ce le lipseşte oamenilor este un adevărat sistem filosofic.

Cum fiecare este liber să inventeze sau să creadă ce îi place, observăm apărând tot felul de păreri şi teorii ciudate. Nu există însă un sistem filosofic pe care să se poată baza întreaga lume. Există mai degrabă nişte tradiţii spirituale şi morale, dar cei mai mulţi oameni nu mai cred în ele şi se lasă influenţaţi de tot ceea ce este deformat, pervertit, întunecat. Oamenilor nu le mai place deloc ceea ce este cu adevărat de bun simţ, ordonat, armonios, lor le este de ajuns, ei au nevoie de altceva… pentru a schimba! Iar pentru a schimba, ei fac orice.

Din nefericire, această tendinţă se manifestă îndeosebi în artă. De ce pictorii, sculptorii, muzicienii, poeţii, cineaştii se încăpăţânează să reproducă tot ce este urât, deformat, haotic? Se pare că toate izvoarele de inspiraţie au secat, şi astfel ei devin inactivi. Ei nu mai ştiu să se înalţe, aşa cum o făceau artiştii de altă dată, pentru a căuta inspiraţia în înalt, pentru a sesiza, a capta nişte culori, nişte forme, nişte melodii care vin din Cer. Ei urmează astfel calea ce coboară, ei pătrund în nişte subterane, ei se cufundă în profunzimile întunecate ale subconştientului; acolo mişună o faună de animale preistorice care au dispărut de pe suprafaţa pământului, dar care mai există încă în sufletul omenesc sub forma instinctelor, a impulsurilor, a dorinţelor, a sentimentelor inferioare, iar nişte plante veninoase emană vapori ce tulbură judecata.

Unii pretind astfel căutarea unor forme noi. Nu este interzis artiştilor să caute noutatea, dimpotrivă, dar de ce să o caute mereu în lumea de jos, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de Izvor? Ei nu sunt luminaţi de nişte Iniţiaţi, ei nu posedă nicio ştiinţă, nicio filosofie, ei se lasă pradă instinctelor, unui impuls de a crea. Desigur, poţi crea, oricare ar fi calea ce o urmezi, bună sau rea, luminoasă sau întunecată.

Îndepărtându-te de Izvor, de soarele spiritual, găseşti deopotrivă nişte forme, nişte aspecte noi, până la infinit. Aceste forme contribuie însă la rătăcirea celor care le contemplă. Este minunat să-ţi doreşti să devii un creator, dar trebuie să-ţi pui întrebarea despre valoarea a ceea ce faci, altminteri vei crea nişte lucruri oribile! Este foarte bine că am conceput ceva, dar ce ne aduce acesta? încotro ne îndreaptă? Nu ne gândim deloc.

Oamenii vă explică că simt nevoia de a transmite ceva din sinea lor. Nu este foarte original. Toate fiinţele simt nevoia de a emana într-un fel sau altul ceva din ele însele, dar trebuie să arate tot ceea ce iese? Scuzaţi-mă, de două sau trei ori pe zi, fiecare are nevoie să scoată ceva din el, dar nu îl prezintă pe o tavă pentru a fi mirosit. Or, în domeniul artei, este ceea ce fac anumiţi creatori. Ei îşi prezintă excrementele lor altora pentru a fi respirate, mirosite. Veţi spune: „Este exagerat!" Oh, nu, nu este exagerat! Atunci când artiştii vor fi instruiţi în Şcolile Iniţiatice, li se va arăta care este adevărata cale de creaţie şi ei vor da nişte opere de artă ce vor reflecta Cerul, ce vor inspira şi dilata sufletele omeneşti. În vreme ce, acum, ce încântare puteţi resimţi în faţa unor astfel de urâţenii?

Mulţi artişti erau în trecut discipoli ai Şcolilor Iniţiatice: li se revela cum să se înalţe spre regiunile superioare pentru a capta acolo nişte forme, nişte culori, nişte armonii. Ei meditau, ei contemplau pentru a primi nişte inspiraţii celeste. Atunci când reuşeau să le concretizeze în operele lor, acestea acţionau asupra oamenilor îndemnându-i să urmeze aceeaşi cale către înălţimi. De aceea, de secole, aceste creaţii mai acţionează încă asupra noastră.

Artiştii ies acum cu tot felul de diplome din academii, dar ei nu cunosc nicio lege iniţiatică şi emit tot soiul de teorii pentru a explica că arta lor conţine o filosofie, o gândire pe care mulţimea nu o poate înţelege. Ei bine, nu, dacă creaţi o operă, întreaga lume trebuie să îi înţeleagă sensul. Dacă aţi făcut această operă numai pentru voi înşivă, nu o expuneţi: la ce foloseşte să prezentaţi publicului o operă din care nu va înţelege nimic? Omenirea a deviat şi mai mult în artă, ea a ales nişte forme de expresie lipsite de sens, iar acum nimeni nu mai îndrăzneşte chiar să afirme că, în cele mai multe cazuri, arta contemporană este numai o aberaţie. Toţi spun „Amin" şi aplaudă.

Acum câţiva ani, în Anglia, un pictor a expus câteva tablouri abstracte în faţa cărora critica s-a extaziat. După ce a primit

numeroase complimente, pictorul a explicat ce s-a întâmplat: într-o zi, în care el era plecat de acasă, pisica sa, pe care o uitase în atelier, s-a distrat înmuindu-şi coada şi labele în vopsele sale, apoi ea s-a plimbat pe pânze şi a creat astfel mai multe „tablouri abstracte”…cele pe care pictorul le-a expus. Desigur, criticii s-au înfuriat văzând cât de fraieri au fost, extaziindu-se în faţa tablourilor unei pisici! Vă daţi seama, o pisică! în aceste condiţii, primul incapabil venit, sau chiar un bebeluş, poate face orice şi expune.

Dovada: eu am auzit, în urmă cu un timp, pe un colecţionar de tablouri de pictori contemporani indignat că, văzând anumite tablouri la el, nişte persoane l-au întrebat cu naivitate dacă acestea au fost pictate de copiii săi. „Vă daţi seama, spunea el, de ignoranţa şi prostia oamenilor!” Ei bine, în loc să se supere, el ar fi trebuit să judece. Oare ne-am fi pus aceeaşi problemă în faţa tablourilor lui Leonardo da Vinci, Michelangelo, Rafael, Botticelli, Dürer, El Greco, Velásquez, Van Gogh, Delacroix, Renoir?… Mai există mulţi alţii care ar putea fi citaţi: Giotto, Rembrandt, Tizian, Breughel, Poussin, Rubens, Turner, Holbein, Cranach, Fragonard, Boucher, Manet, Monet, Degas, Cezanne… Nu, în faţa unor asemenea tablouri, suntem siguri că ele sunt opera unor artişti de geniu. Aşadar, atunci când oamenii se întreabă dacă un copil a pictat anumite tablouri, ei au o motivaţie să o facă.

În realitate dacă sunteţi un artist, trebuie să înfăptuiţi o operă pe care nimeni altcineva nu o poate face, o operă atât de frumoasă, de educativă, încât să proiecteze inimile şi sufletele spre Domnul şi, văzând-o, toţi să simtă trezindu-se în ei un elan către perfecţiune. Iată cum înţeleg Iniţiaţii misiunea artei: să îi conducă pe oameni spre Cer, şi nu spre Infern, cacofonie, dezordine. Oricine poate compune, desena, filma nişte orori şi le prezenta, dar este ceva criminal, fiindcă operele de artă acţionează în timp asupra mentalităţii publicului. Dacă în zilele noastre mulţi oameni devin dezechilibraţi, este pentru că li se arată din ce în ce mai mult numai dezordinea şi urâţenia. Tot ceea ce ascultăm, tot ceea ce vedem acţionează asupra sistemului nervos. Când contemplaţi dezordinea, această dezordine se instalează în voi; când contemplaţi frumuseţea şi armonia, deveniţi frumoşi şi echilibraţi… este o lege magică.

Ceea ce se petrece de mulţi ani în domeniul artei se opune naturii, şi aceasta se numeşte pictură abstractă, muzică concretă! Să luăm exemplul picturii: eu nu sunt împotriva abstracţiilor, dar este

oare nevoie să se prezinte nişte fiinţe umane sau nişte peisaje într-o manieră deformată? Nicio structură, nişte linii stranii plecând în toate sensurile, nişte culori aruncate la întâmplare, nimic nu poate fi recunoscut, totul pare să revină la haos. Viaţa ne prezintă totuşi nişte exemple ce ne arată cum trebuie să se petreacă lucrurile. Construiţi o casă… ce se vede mai întâi? O grămadă de fiare, nişte planşeuri, nişte cărămizi, ciment, nisip… Încet-încet apar fundaţiile, apoi zidurile. Într-o bună zi, toate aceste grămezi dezordonate au dispărut şi se vede o casă cu obloane vopsite, cu perdele, cu flori la ferestre. La început a existat haosul, iar la sfârşit a apărut o operă încheiată, estetică. Pregătiţi un fel de mâncare: la început, totul este îngrămădit pe masa bucătăriei într-o manieră puţin atrăgătoare, dar la sfârşit, când scoateţi platoul bine copt din cuptor, mai adăugaţi încă câteva ingrediente, şi iată o operă de artă!… Dar fiinţa urnană?… Ea este la început o picătură de lichid, apoi se formează încet-încet ceva, iar într-o bună zi apare un copil minunat!

Aşadar, iată procesul natural observat peste tot în univers: din haos trebuie să iasă ordinea, frumuseţea, perfecţiunea. Or, la ora actuală se produce tocmai contrariul, mai ales în artă: oamenii se reîntorc la haos. Vedem un tablou şi ne întrebăm ce reprezintă: un om, un cal sau un vapor? Nu există nicio diferenţiere! Dimpotrivă, Inteligenţa naturii lucrează în sensul diferenţierii: există o singură celulă care se divizează, şi după câteva luni apare o fiinţă umană în toată bogăţia şi complexitatea ei, cu toate organele sale bine definite. Oare trebuie acum să urmăm calea inversă şi să devenim unicelulari? Nu, ar fi o degringoladă. Şi totuşi, anumiţi artişti şi critici de artă, care nu sunt nici instruiţi, nici luminaţi, doresc să ne antreneze spre această regresie, în timp ce adevăratul scop trebuie să fie perfecţiunea, desăvârşirea operei.

Natura lucrează fără încetare pentru a desăvârşi ceea ce a început: ea va desăvârşi fiinţa umană, ea va desăvârşi animalele, florile, cristalele… iar în această vreme, marii noştri pontifi ai poeziei, ai picturii şi ai muzicii doresc să ne conducă spre haos! Nişte cuvinte rostite unii faţă de alţii în care fiecare găseşte sensul ce şi-l doreşte, nişte zgomote ciudate ce sunt considerate muzică. Iar în pictură şi în sculptură, nişte corpuri asimetrice, deformate, nişte membre alungite fără măsură sau îngroşate… Toate acestea sunt chiar foarte rele din punct de vedere magic, fiindcă oamenii care citesc, care ascultă, care

privesc aceste „opere de artă” sunt trimişi spre epocile cele mai îndepărtate şi mai întunecate ale pământului.

Mi se întâmplă să deschid uneori, din curiozitate, televizorul, şi deseori, văd nişte lucruri! Un grup de indivizi zbârliţi, cu nişte chipuri de animale, care urlă, care gesticulează. Se pare că ei sunt nişte muzicieni, ei dau un concert, dar ce urâţenie, o cacofonie!… Publicul este însă încântat, plin de entuziasm: tineri şi tinere se ridică în picioare, aplaudă, se bâţâie. Eu privesc toate acestea cu tristeţe şi îmi spun: „Doamne, cum să mai înţelegem acum natura umană? Ce se întâmplă în sufletul omului ce îl poate îndepărta atât de mult de frumuseţe?” Câţiva exaltaţi violenţi care obţin un asemenea succes! Eu nu sunt totuşi atât de limitat, nici sever, ca să condamn un tineret care vrea să exprime bucuria şi viaţa. Deseori însă nu mai există nici bucuria, iar viaţa se exprimă prin nişte mişcări dezordonate şi inestetice! Nişte animale sălbatice… Da, eu le văd: cuştile sunt deschise şi animalele sălbatice se plimbă pentru a sfâşia tot ce rămâne bun în ei. Iar ceilalţi aplaudă!

Privind acestea, eu îmi pierd aproape speranţa de a-i conduce pe oameni spre ceva frumos, chibzuit. Ei trebuie lăsaţi să ajungă până la capăt, să atingă abisul. Cum vreţi să înţeleagă ei marile legi ale creaţiei şi ale naturii? Ei nu au înfăptuit niciodată cea mai mică lucrare asupra lor înşişi şi nici măcar nu ştiu că există o lucrare de înfăptuit în acest caz. Ei ştiu numai să deschidă cuşca animalelor sălbatice şi atâta tot. Aşa ceva se numeşte libertate… Da, suntem liberi, independenţi… violenţi!

Mi s-a întâmplat să vorbesc cu nişte tineri despre muzica ce o îndrăgesc, şi de cele mai multe ori eu am rămas înmărmurit de comentariile şi raţionamentele lor. S-ar putea spune că pentru ei întreaga muzică a secolelor trecute nu reprezintă nimic, pentru ei există numai „idolii” lor, aşa cum îi numesc. Ei sunt atât de neştiutori încât unii mi-au cerut să le dau o listă cu marii muzicieni pe care ar trebui să îi cunoască. Evident, această listă este lungă: Mozart, Haydn, Haendel, Beethoven, Vivaldi, Chopin, Liszt, Purceii, Schubert, Schumann, Gabrieli, Monteverdi, Lulli, Glück, Bach, Ceaikovski, Verdi, Paganini, Berlioz, Dvořák, Mendelssohn… Marii muzicieni nu lipsesc deloc şi am putea numi atâţia alţii!

Este important să ascultăm o muzică ce ne impregnează sufletul de frumuseţe şi armonie. Eu nu o voi repeta îndeajuns: această muzică

care este acum atât de mult la modă este foarte nocivă, ea favorizează dezordinea şi dezechilibrul la tineri, ea le distruge sistemul nervos, îi îndeamnă spre violenţă, ei devenind din ce în ce mai excitaţi şi agresivi, şi nu trebuie să ne mai mirăm dacă vedem din ce în ce mai mulţi delincvenţi aruncând bombe şi atacând pe oricine. În curând ne va fi frică să mai ieşim din casă.

Din nefericire, mulţimea îi preferă pe cei care, în loc să o antreneze spre culmi, coboară pentru a-i face pe plac, pentru a-i alimenta instinctele inferioare. Scriitorii, artiştii, cineaştii, toţi există numai pentru a satisface mulţimea; Ei îşi vor distruge sănătatea, se vor îmbolnăvi, dar nu contează, ei trebuie să mulţumească mulţimea fiindcă au nevoie să fie aplaudaţi, ei trăiesc din aplauzele acesteia. Atunci când cei care au misiunea de a orienta un popor nu caută decât să îi facă acestuia pe plac, vine sfârşitul unei civilizaţii. Desigur, poporul trebuie satisfăcut, dar nu furnizându-i tot ceea ce natura inferioară cere: nişte spectacole dezmăţate, pline de cruzime, înspăimântătoare… Unde sunt vremurile în care un întreg popor asista la piesele lui Eschil, Sofocle, Euripide sau Aristofan?

Artiştilor le lipseşte conştiinţa rolului ce îl pot juca în transformarea omenirii. Ei nu ştiu să profite de puterile pe care Cerul le-a pus în ei pentru trezirea sufletelor. Ei risipesc aceste puteri. Ei joacă un rol pe scenă, ei cântă sau pictează, dar nu pentru a face fiinţele să evolueze. O fac pentru a le distra, a le flata dorinţele, capriciile, sau a obţine bani, glorie… Mulţi au deopotrivă tendinţa să prezinte în operele lor cea mai grosolană realitate, cea mai respingătoare, ca şi cum noi nu am cunoaşte-o îndeajuns! Este preferabil pentru împlinirea fiinţei umane ca ea să se poată cufunda în frumuseţea unei lumi feerice ce să îi ofere dorinţa de a tinde spre supranatural pentru a trăi aici. Veţi spune: „Este însă o lume ireală!” Ei bine, tocmai această lume ireală este realitatea absolută. Numai aici ne vom simţi trăind fără griji, în lumină. În timp ce, aşa-zisul realism al artiştilor contemporani înseamnă moartea: aripile ne sunt tăiate, nu mai putem zbura, suntem nimiciţi de această realitate ce nu reprezintă decât cojile, zgura adevăratei realităţi. Desigur, operele lor reprezintă un grad de realitate, dar atât de mediocră, de mizerabilă chiar, fiindcă ea îmbrăţişează numai planul fizic.

Adevărata realitate trebuie căutată în înalt, în domeniul sufletului şi al spiritului.

Desigur, nu se poate nega faptul că anumiţi artişti încearcă să taie legăturile grosolane ce îi leagă de materie, dar necunoaşterea legilor spirituale îi împiedică să zboare în spaţiu. Ei nu ştiu să urce cât mai sus în supraconştiinţa lor pentru a încerca să sesizeze armonia vieţii cosmice şi să o traducă cu ajutorul tuturor resurselor artei lor. Nu poţi deveni un mare artist dacă nu ai înfăptuit o lucrare asupra ta însuţi, dacă nu cunoşti legile celor trei lumi: fizică, spirituală şi divină.

De aceea se poate spune că adevăraţii artişti sunt Iniţiaţii, fiindcă ei posedă pe deplin ştiinţa celor trei lumi, ca Hermes Trismegistul al cărui nume înseamnă „de trei ori foarte mare", deoarece el poseda această ştiinţă a celor trei lumi: lumea fizică căreia îi corespunde forma, lumea spirituală căreia îi corespunde conţinutul, şi lumea divină căreia îi corespunde sensul. Cei mai mulţi oameni se află departe de aceste adevăruri: ei cred că există numai planul fizic şi neglijează latura subtilă. În timp ce un Iniţiat, un mare Maestru trăieşte în lumea subtilă: el respiră, el gândeşte, el doreşte, el lucrează, el creează fără încetare în legătură cu această lume subtilă care este cea a adevăratei vieţi. Chiar dacă nu vedem această viaţă, ea este reală, ea este chiar esenţială. Dovada: dacă vă pierdeţi viaţa, deveniţi numai un cadavru. Ce se spune în faţa acestui cadavru? „înmormântaţi-l!"

Un Maestru, un Iniţiat este o fiinţă care, prin lucrarea sa spirituală, s-a dezvoltat, s-a eliberat, s-a aprofundat, s-a ameliorat, s-a înfrumuseţat într-atât, încât el comunică cu regiunile celeste populate de creaturi armonioase, inteligente, perfecte. De aceea el învaţă, el creşte, el se îmbogăţeşte, în vreme ce alţii rămân nişte animale, pentru că au tăiat legăturile cu aceste inteligenţe sublime. Un Maestru este o fiinţă care ştie că în vârful ierarhiei există o lume divină populată cu nişte creaturi îngereşti a căror splendoare, măreţie, glorie depăşesc tot ce se poate imagina. El se leagă de aceste creaturi, de aceea el aduce numai binecuvântări.

Da, numai Iniţiatul este un adevărat artist, în timp ce toţi aşa zişii artişti care îşi urmează „inspiraţia", fără a şti de unde vine ea, nu sunt decât nişte persoane care otrăvesc. Priviţi inconsecvenţa oamenilor: dacă la piaţă sau la băcănie s-ar permite vânzarea unor alimente otrăvite sau dăunătoare sănătăţii, toată lumea ar protesta şi vânzătorii ar fi pedepsiţi. În domeniul intelectual sau artistic, oricine este însă liber să hrănească publicul cu nişte alimente otrăvite sau chiar cu nişte excremente!

De ce oamenii acceptă că în domeniul ştiinţific există nişte legi ce trebuie cunoscute şi respectate: nişte legi fizice, chimice, magnetice? Şi în domeniul moral există nişte legi de care trebuie să ascultăm, altminteri vom fi pedepsiţi, dispreţuiţi sau detestaţi de alţii. Iată însă că în domeniul artistic, nimeni nu mai acceptă vreo lege, fiecare este liber să creeze ceea ce îi place şi cum îi place. Ei bine, nu, în domeniul artistic există aceleaşi legi, aceleaşi exigenţe, aceleaşi necesităţi ca în domeniile ştiinţific sau etic, iar cei care nu le respectă, nu numai că nu vor deveni niciodată nişte adevăraţi creatori, dar vor deveni chiar nişte răufăcători.

A şti să distingi frumosul de urât, utilul de nociv, adevărul de fals este o însuşire ce aparţine numai fiinţelor educate în această măreaţă şi preţioasă ştiinţă spirituală fără de care omenirea va continua să se împotmolească, să sufere şi să se distrugă.

Iată în rezumat, dragi cititori, ce înseamnă un adevărat artist. Aveţi posibilitatea de a medita asupra întregii voastre existenţe şi a-mi citi cărţile pentru a găsi cele mai formidabile, cele mai eficace mijloace de a accelera venirea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ şi a deveni nişte binefăcători ai omenirii. Fericiţi vor fi cei care m-au înţeles! Cu atât mai rău pentru ei care nu vor dori să înţeleagă, nu va mai rămâne nicio urmă din ei, deoarece Inteligenţei Cosmice nu îi place să tolereze prea mult astfel de exaltaţi care nu îi urmează legile. Trebuie să ne punem în armonie cu Inteligenţa Cosmică vibrând la unison cu ea şi zămislind adevărata frumuseţe.

Bonfin (Fréjus) 14 ianuarie 1986

CUPRINS

Cap. 1 – Artă, ştiinţă şi religie 1
Cap. 2 – Izvoarele divine ale inspiraţiei 3
Cap. 4 – Proză şi poezie 3
Cap. 5 – Vocea 3
Cap. 6 – Cântecul coral 3
Cap. 7 – Cum să ascultăm muzica 3
Cap. 8 – Magia gestului 3
Cap. 9 – Frumuseţea 3
Cap. 10 – Idealizarea ca modalitate de creaţie 3
Cap. 11 – Capodopera vie 3
Cap. 12 – Construcţia templului 3
Postfaţă 3